

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
prednesené 15. októbra 2009¹

Obsah

I — Úvod	I - 6060
II — Právny rámec	I - 6061
A — Relevantné ustanovenia Zmlúv a iných medzinárodných nástrojov	I - 6061
B — Sekundárne právo Spoločenstva	I - 6063
1. Nariadenie (ES) č. 45/2001	I - 6063
2. Právo Spoločenstva týkajúce sa práva na prístup k dokumentom	I - 6067
III — Skutkové okolnosti prejednávaneho sporu	I - 6070
IV — Konanie na Súde prvého stupňa a rozsudok napadnutý odvolaním	I - 6073
V — Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov odvolacieho konania	I - 6076
VI — Zhrnutie stanovísk účastníkov konania a vedľajších účastníkov	I - 6077
A — Odvolanie	I - 6077
B — Pripomienky predložené spoločnosťou Bavarian Lager a vedľajšími účastníkmi konania	I - 6078
VII — Analýza odvolania	I - 6081
A — Riešenie navrhnuté v prípade prvého a druhého odvolacieho dôvodu	I - 6081

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

1. Súhrnné porovnanie predmetných dvoch nariadení	I - 6081
a) Prípravné práce na nariadení č. 45/2001	I - 6085
b) Judikatúra Súdneho dvora	I - 6087
c) Ostatné námietky	I - 6091
2. Dôsledky zosúladenia uvedených dvoch nariadení v tomto zmysle	I - 6095
a) Posúdenie problému zo všeobecnejšej perspektívy	I - 6097
b) Dôsledky	I - 6099
c) Správny výklad článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001	I - 6100
d) Modus operandi tohto výkladu z hľadiska troch príkladov	I - 6101
3. Výsledok	I - 6103
B — O treťom odvolacom dôvode	I - 6105
C — Alternatívne riešenie k prvému a druhému odvolaciemu dôvodu	I - 6107
VIII — O trovách	I - 6110
IX — Návrh	I - 6111

I — Úvod

1. Základným záujmom demokratickej spoločnosti, ktorá sa riadi princípmi právneho štátu, je jednak v čo najširšej miere sprístupniť verejné dokumenty a jednak zabezpečiť ochranu súkromia a osobnosti jednotlivcov, ktorí ju tvoria. Preto prístup k verejným dokumentom a ochrana súkromia patria medzi základné práva uznané právnym poriadkom Európskej únie.

2. Prejednávané odvolanie jasne nastoľuje otázku vzťahu týchto dvoch práv. Vedie aplikácia ustanovení sekundárneho práva Európskej únie k zásadnému vnútornému rozporu medzi nariadeniami týkajúcimi sa na jednej strane prístupu k dokumentom a na druhej strane ochrany osobných údajov? Alebo možno tieto dve nariadenia aplikovať tak, aby ich aplikácia nevedla k rozporom, a ak áno, ako dosiahnuť tento výsledok?

3. Takto formulovaný problém je veľmi podobný paradoxu, ktorý vyjadril Isaac Asimov svojou otázkou: „Čo by sa stalo, ak by

sa neprekonateľná sila stretla s nehybným telesom?“². Ak nahradíme spojenie „neprekonateľná sila“ spojením „právo na prístup k dokumentom“ a spojenie „nehybné teleso“ spojením „právo na ochranu osobných údajov“, získame názorný obraz imanentnej zložitosti odvolania, ktoré Komisia Európskych spoločenstiev podala na Súdny dvor³.

4. Najprekvapivejšie však nie je to, že otázky podobné otázkam, ktoré vyvstávajú v iných vedných odboroch, si možno položiť v právnej vede, ale to, že, ako uvediem ďalej, odpoveď na tieto otázky je tiež, ako sa zdá, inšpirovaná odpoveďou Isaaca Asimova. Po rozbere pojmov „neprekonateľná sila“ a „nehybné teleso“ totiž tento vedec v podstate dospieva k záveru, že nemôže existovať vesmír, v ktorom by existovali také protiklady. Preto táto otázka nemá zmysel a nie je potrebné na ňu odpovedať. Riešenie, ktoré navrhujem Súdnemu dvoru v prejednáwanej veci, tiež vychádza z potreby adekvátne vymedziť právne pojmy zakotvujúce práva, ktoré sú údajne v rozpore. Napokon sa ukáže, že tento rozpor je skôr zdanlivý ako skutočný.

2 — ASIMOV, I.: *Cien preguntas básicas sobre la ciencia*, 28. vydanie, preklad Miguela Paredesa Larruceaho. Madrid: Alianza Editoriales, 2008, s. 25 až 27.

3 — Napadnutý rozsudok vydal Súd prvého stupňa 8. novembra 2007 (Bavarian Lager/Komisija, T-194/04, Zb. s. II-4523, ďalej len „napadnutý rozsudok“).

II — Právny rámec

A — Relevantné ustanovenia Zmlúv a iných medzinárodných nástrojov

5. Vzhľadom na to, že spor medzi Komisiou a spoločnosťou The Bavarian Lager Co. Ltd (ďalej len „Bavarian Lager“) sa týka dvoch základných občianskych práv, je potrebné citovať článok 6 EÚ, podľa ktorého:

„1. Únia je založená na zásadách slobody, demokracie, dodržiavania ľudských práv a základných slobôd a právneho štátu, ktoré sú spoločné členským štátom.

2. Únia rešpektuje základné ľudské práva, ktoré zaručuje Európsky dohovor na ochranu ľudských práv a základných slobôd [„EDLP“]⁴... a ktoré vyplývajú z ústavných tradícií členských štátov, ako základných princípov práva spoločenstva.

...“

4 — Podpísaný v Ríme 4. novembra 1950.

6. Pokiaľ ide o základné právo na rešpektovanie súkromia, článok 8 EDLP ustanovuje:

„1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.“

7. Na doplnenie tohto článku Rada Európy 28. januára 1981 prijala Dohovor o ochrane jednotlivcov pri automatizovanom spracovaní osobných údajov (ďalej len „dohovor č. 108“), ktorý Komisia citovala vo svojom odvolaní, pričom uviedla, že tento dohovor ovplyvnil právo Spoločenstva v tejto oblasti. Podľa môjho názoru je potrebné v tejto súvislosti poukázať na druhé odôvodnenie tohto dohovoru, podľa ktorého „... je žiaduce rozšíriť záruky práv a základných slobôd pre každého, najmä práva na rešpektovanie súkromia vzhľadom na zvyšujúci sa cezhraničný tok osobných údajov, ktoré sú predmetom automatizovaného spracovania“.

8. Článok 1 dohovoru č. 108 vymedzuje predmet a účel dohovoru takto:

„Účelom dohovoru je zabezpečiť pre každého jednotlivca... rešpektovanie jeho práv a základných slobôd, najmä práva na súkromie pri automatizovanom spracovaní osobných údajov o ňom... , a to bez ohľadu na jeho štátnu príslušnosť alebo miesto pobytu.“

9. V rámci Zmluvy o ES bolo právo na prístup k dokumentom inštitúcií Spoločenstva na základe Amsterdamskej zmluvy zakotvené v článku 255 ES, podľa ktorého:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v členskom štáte má právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady alebo Komisie, v závislosti na zásadách a podmienkach, ktoré sa vymedzia v súlade s odsekmi 2 a 3.

...“

10. Na druhej strane, pokiaľ ide o právo na ochranu osobných údajov, článok 286 ods. 1 ES ustanovuje, že na inštitúcie a na orgány

Spoločenstva sa vzťahujú akty Spoločenstva týkajúce sa spracovania a voľného pohybu osobných údajov⁵.

11. Charta základných práv Európskej únie⁶ (ďalej len „charta“) rovnako uznáva zásadný význam ochrany osobných údajov, ako aj práva na prístup k dokumentom. Článok 8 ods. 1 a 2 charty znie takto:

„1. Každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

2. Tieto údaje musia byť riadne spracované na určené účely na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom. Každý má právo na prístup k zhromaždeným údajom, ktoré sa ho týkajú, a právo na ich opravu.“

5 — Tento článok bol tiež doplnený Amsterdamskou zmluvou s účinnosťou od 1. mája 1999.

6 — Vyhlásená 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1) v znení prijatom Európskym parlamentom 29. novembra 2007 po vypustení odkazov na neúspešnú Ústavu pre Európu (Ú. v. EÚ C 303, s. 1).

12. Článok 42 tohto dokumentu upravuje prístup k dokumentom takto: B — *Sekundárne právo Spoločenstva*

„Každý občan Únie, ako aj každá fyzická osoba, ktorá má bydlisko, alebo každá právnická osoba, ktorá má sídlo v členskom štáte, má právo na prístup k dokumentom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na ich nosič.“

13. Okrem toho je potrebné prihliadať na skutočnosť, že článok 7 charty nazvaný „Rešpektovanie súkromného a rodinného života“ čiastočne preberá znenie článku 8 EDLP a ustanovuje:

„Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a komunikácie.“

14. Nakoniec vyhlásenie č. 17 pripojené k Záverečnému aktu Maastrichtskej zmluvy potvrdilo, že transparentnosť rozhodovacieho procesu posilňuje demokratický charakter inštitúcií a dôveru verejnosti k správnym orgánom; jeho súčasťou bola aj výzva Komisie na predloženie opatrení určených na zlepšenie prístupu verejnosti k informáciám, ktorými disponujú inštitúcie Spoločenstva.

1. Nariadenie (ES) č. 45/2001⁷

15. Tento právny predpis, ktorý bol prijatý na základe článku 286 ES, je základným prvkom ochrany osobných údajov, ktoré akýmkoľvek spôsobom spracovávajú inštitúcie Spoločenstva. Spolu so smernicami 95/46/ES⁸ a 97/66/ES⁹ vytvára súbor legislatívnych opatrení Spoločenstva v oblasti ochrany osobných údajov.

16. V kontexte prejednávaneho sporu je vhodné zdôrazniť niektoré časti odôvodnení tohto nariadenia. Jeho odôvodnenie č. 8 ustanovuje, že „zásady ochrany údajov by sa mali uplatňovať na všetky informácie týkajúce sa identifikovanej alebo identifikovateľnej osoby“.

7 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/26, s. 102, ďalej aj ako „nariadenie o ochrane osobných údajov“).

8 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355).

9 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 15. decembra 1997 o spracovaní osobných údajov a o ochrane súkromia v sektore telekomunikácií [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 24, 1998, s. 1).

17. Odôvodnenie č. 14 ustanovuje, že ustanovenia práva Spoločenstva sa musia uplatňovať na „... každé spracovanie osobných údajov všetkými inštitúciami a orgánmi spoločenstva, pokiaľ je... realizované pri výkone činností, z ktorých časť alebo všetky spadajú pod pôsobnosť práva spoločenstva“.

osôb, a najmä ich právo na súkromie vzhľadom na spracovávanie osobných údajov...“.

Tento článok tiež zdôrazňuje dodržiavanie právneho rámca prijatého na základe smernice 95/46.

18. Odôvodnenie č. 15 následne jasne a výslovne uvádza, že „... prístup k dokumentom vrátane podmienok prístupu k dokumentom obsahujúcim osobné údaje je upravený pravidlami prijatými na základe článku 255 Zmluvy o ES, ktorých pôsobnosť zahŕňa hlavu v a VI Zmluvy o Európskej únii“.

21. Článok 2 obsahuje viaceré definície¹⁰, z ktorých je potrebné spomenúť tieto:

19. Napokon odôvodnenie č. 22 ustanovuje, že „práva uznané dotknutej osobe a ich výkon by nemali ovplyvniť povinnosti uložené prevádzkovateľovi“.

„a) ‚osobné údaje‘ znamenajú akékoľvek informácie týkajúce sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby...; identifikovateľná osoba je ten, kto môže byť priamo alebo nepriamo identifikovaný s odvolaním sa na identifikačné číslo, alebo na jeden alebo viacero faktorov špecifických pre jeho alebo jej fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo spoločenskú identitu;

20. Základný cieľ nariadenia č. 45/2001 je vymedzený v článku 1 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý znie takto:

„1. V súlade s týmto nariadením chránia inštitúcie a orgány zriadené zmluvami o založení Európskych spoločenstiev alebo na ich základe, ďalej len ‚inštitúcie alebo orgány spoločenstva‘, základné práva a slobody fyzických

b) ‚spracovávanie osobných údajov‘... znamená akúkoľvek operáciu alebo súbor operácií, ktoré sa s osobnými údajmi vykonávajú, či už automatizovane alebo nie, ako je... zverejnenie prenosom, rozširovaním alebo iným sprístupnením...;

¹⁰ — Pozri aj článok 2 (Vymedzenie pojmov) dohovoru č. 108.

- c) „systém archivovania osobných údajov“... znamená akýkoľvek štruktúrovaný súbor osobných údajov, ktoré sú prístupné podľa konkrétnych kritérií, či už sú centralizované, decentralizované alebo rozptýlené na funkčnej alebo geografickej báze;

na stanovené, výslovné a oprávnené ciele a nesmú sa ďalej spracovávať spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s týmito cieľmi¹².

...“

24. Stanovením zásad správy osobných údajov inštitúciami Spoločenstva článok 5 zdôrazňuje zákonnosť ich spracovania, pričom toto spracovanie sa môže uskutočniť, len ak:

22. Článok 3 ods. 1 a 2 upravuje pôsobnosť¹¹ nariadenia č. 45/2001 a ustanovuje:

„a) je spracovanie nevyhnutné pre výkon úlohy realizovanej vo verejnom záujme... alebo

„1. Toto nariadenie sa uplatňuje na spracovávanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva, pokiaľ sa takéto spracovávanie realizuje pri výkone činností, z ktorých všetky alebo časť spadajú pod pôsobnosť práva spoločenstva.

b) je spracovanie nevyhnutné kvôli súladu s právnymi záväzkami, ktorým podlieha prevádzkovateľ, alebo

2. Toto nariadenie sa uplatňuje na spracovávanie osobných údajov vykonávané úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami a na spracovávanie inými ako automatickými prostriedkami u tých osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému.“

...“

d) dotknutá osoba jednoznačne dala svoj súhlas,

23. Pokiaľ ide o kvalitu údajov, článok 4 v podstate ustanovuje, že osobné údaje sa musia spracovávať riadne a legálne; zhromažďovať

...“

11 — Pozri aj článok 3 (Pôsobnosť dohovoru) dohovoru č. 108.

12 — Porovnaj článok 5 (Kvalita údajov) dohovoru č. 108.

25. Pravidlá týkajúce sa prenosu osobných údajov iným príjemcom, ako sú inštitúcie a orgány Spoločenstva, na ktorých sa vzťahuje smernica 95/46, bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článkov 4, 5, 6 a 10, sú obsiahnuté v článku 8 nariadenia č. 45/2001, ktorý obmedzuje tento prenos na tieto prípady:

26. Článok 18 na druhej strane zakotvuje právo dotknutej osoby namietať¹³, pričom je potrebné poukázať na tieto ustanovenia uvedeného článku:

„Dotknutá osoba má právo:

....

- a) namietat' kedykoľvek z presvedčivých dôvodov týkajúcich sa jej situácie voči spracovaniu údajov týkajúcich sa jej samej s výnimkou prípadov pokrytých článkom 5 písm. b), c) a d). Ak je námietka opodstatnená, dané spracovanie už nesmie zahŕňať tieto údaje;

....

- a) ak príjemca preukáže, že údaje sú nevyhnutné na plnenie úlohy realizovanej vo verejnom záujme alebo podlieha výkonu verejnej právomoci, alebo

27. Napokon je na účely výkladu dôležitá citovaná smernica 95/46, keďže je výslovne uvedená v článku 1 ods. 1 nariadenia č. 45/2001. Táto smernica ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb, najmä práva na ochranu súkromia, v rámci spracovania osobných údajov s cieľom zabezpečiť voľný pohyb osobných údajov v rámci Spoločenstva.

- b) ak príjemca preukáže nevyhnutnosť prenosu údajov a ak nie je žiaden dôvod predpokladať, že môžu byť dotknuté legitímne záujmy dotknutej osoby.“

13 — V súvislosti s právami osoby, ktorej sa osobné údaje týkajú, pozri článok 8 (osobná záruka pre dotknutú osobu) dohovoru č. 108, ktorý výslovne neupravuje právo namietať.

2. Právo Spoločenstva týkajúce sa práva na prístup k dokumentom

28. Kódex správania týkajúci sa prístupu verejnosti k dokumentom Rady a Komisie¹⁴ (ďalej len „kódex správania“) zakotvil niektoré pravidlá týkajúce sa rozporov medzi prístupom k dokumentom a ochranou súkromia. V časti nazvanej „Výnimky“ najmä ustanovil, že:

„Inštitúcie odmietnu prístup ku každému dokumentu, ktorého zverejnenie by mohlo porušiť:

- ochranu verejného záujmu (verejná bezpečnosť, medzinárodné vzťahy, menová stabilita, súdne konania, inšpekčné a vyetrovacie činnosti),
- ochranu jednotlivca a súkromného života,

...“ [*neoficiálny preklad*].

14 — Ú. v. ES L 340, 1993, s. 41, formálne prijatý Radou Európskej únie rozhodnutím Rady 93/731/ES z 20. decembra 1993 o prístupe verejnosti k dokumentom Rady [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 340, s. 43) a naposledy zmenený a doplnený rozhodnutím Rady 2000/527/ES zo 14. augusta 2000 (Ú. v. ES L 212, s. 9); prijatý Komisiou rozhodnutím 94/90/ESUO, ES, Euratom, z 8. februára 1994 o prístupe verejnosti k dokumentom Komisie [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 46, s. 58), ktoré bolo zmenené a doplnené rozhodnutím Komisie 96/567/ES, ESUO, Euratom, z 19. septembra 1996 (Ú. v. ES L 247, s. 45).

29. Nariadenie (ES) č. 1049/2001¹⁵ o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie bolo prijaté v máji 2001. Toto nariadenie, ktoré je účinné od 3. decembra 2001, vymedzuje zásady, podmienky a obmedzenia práva na prístup k dokumentom niektorých inštitúcií, ktoré je zakotvené v článku 255 ES.

30. Rozhodnutím 2001/937/ES, ESUO, Euratom¹⁶ bolo rozhodnutie 94/90 zrušené a ustanovenia nariadenia č. 1049/2001 boli vo forme prílohy pripojené k rokovaciemu poriadku Komisie¹⁷. Komisia takto do svojej činnosti zahrnila pravidlá obsiahnuté v nariadení č. 1049/2001.

31. Prvé tri odôvodnenia nariadenia č. 1049/2001 odkazujú na zásady otvorenosti a transparentnosti, ktoré priamo vyplývajú z článku 1 EÚ, ktorých cieľom je priblížiť rozhodovací proces občanom a zvýšiť mieru ich účasti na tomto procese otvorenejším spôsobom. Takto sa má dosiahnuť vyššia legitimita, efektívnosť a zodpovednosť administratívy vo vzťahu k občanom, pričom sa majú posilniť zásady demokracie a dodržiavania

15 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/03, s. 331, ďalej aj ako „nariadenie o prístupe k dokumentom“). V čase prednesu týchto návrhov prebieha rozsiahla diskusia o potrebe zmeny a doplnenia nariadenia č. 1049/2001 a v tejto súvislosti aj o spôsobe jeho reformy. V rámci rozboru prejednávanej veci som túto diskusiu zámerne ponechala stranou, rovnako ako to musí urobiť Súdny dvor.

16 — Rozhodnutie Komisie z 5. decembra 2001 o zmene a doplnení jej rokovacieho poriadku (Ú. v. ES L 345, s. 94).

17 — Článok 1 rozhodnutia 2001/937.

základných práv, ktoré sú zakotvené v článku 6 EÚ, ako aj v charte. Toto nariadenie teda konsoliduje predchádzajúce iniciatívy, ktoré prijali inštitúcie s cieľom zvýšiť transparentnosť rozhodovacieho procesu.

33. Článok 1 nariadenia č. 1049/2001 nazvaný „Účel“ ustanovuje:

„Účelom tohto nariadenia je:

32. Odôvodnenia č. 4 a 11 nariadenia č. 1049/2001 ustanovujú:

a) vymedziť pravidlá, podmienky a obmedzenia z dôvodu verejného alebo súkromného záujmu, ktorými sa spravuje právo na prístup k dokumentom... Komisie... takým spôsobom, aby sa zaistil čo najširší prístup k dokumentom;

„(4) Účelom tohto nariadenia je čo najúčinnšie uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom a ustanoviť pre tento prístup všeobecné pravidlá a obmedzenia v súlade s článkom 255 ods. 2 Zmluvy o ES.

b) stanoviť pravidlá, ktoré zabezpečia čo najľahšie možné uplatňovanie tohto práva, a

...

c) podporiť dobrú administratívnu prax v prístupe k dokumentom.“

(11) v zásade majú byť všetky dokumenty týchto orgánov prístupné verejnosti. Je však potrebné chrániť niektoré verejné a súkromné záujmy prostredníctvom výnimiek. Orgány majú mať právo chrániť svoje vnútorné porady a rokovania v prípadoch, keď je potrebné zachovať ich schopnosť plniť úlohy. Pri posudzovaní výnimiek majú orgány zohľadniť tie zásady v právnych predpisoch spoločenstva, ktoré sa týkajú ochrany osobných údajov vo všetkých oblastiach činnosti únie.“

34. Článok 2 nazvaný „Adresát a rozsah pôsobnosti“ v podstate ustanovuje:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

2. Orgány môžu... umožniť prístup k dokumentom ktorejkoľvek fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá nemá bydlisko alebo sídlo v niektorom členskom štáte. ...

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe.“

35. Článok 3 obsahuje viacero definícií na účely uplatňovania nariadenia č. 1049/2001, pričom je vhodné poukázať na túto z nich:

„Na účely tohto nariadenia:

a) ‚dokumentom‘ sa rozumie akýkoľvek obsah bez ohľadu na to, aké je jeho médium (napísaný na papieri alebo uložený v elektronickej forme alebo ako zvukový, vizuálny alebo audiovizuálny záznam), týkajúci sa akejkoľvek veci vzťahujúcej sa na politiku, činnosť a rozhodnutia, ktoré spadajú do oblasti pôsobnosti príslušného orgánu;

...“

36. Podľa článku 4 nariadenia č. 1049/2001, ktorý sa týka výnimiek z práva prístupu:

„1. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

b) súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov.

2. Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

...

— účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

3. Prístup k dokumentu, ktorý orgán vypracoval pre vnútornú potrebu..., vzťahujúcemu sa k veci, v ktorej ešte orgán nerozhodol, bude odmietnutý v prípade, ak by zverejnenie dokumentu mohlo vážne narušiť rozhodovací proces orgánu, pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

...

reštaurácie a bary na severe Anglicka. Nedarilo sa jej však predávať svoje produkty, pretože väčšina týchto zariadení bola viazaná zmluvami o výhradnom odbere, podľa ktorých boli tieto zariadenia povinné odoberať pivo od určitých pivovarov.

6. Ak sa ktorákolvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie.

...“

39. Na základe nariadenia o dodávke piva¹⁹ boli britské pivovary s právami k viac ako 2000 podnikom povinné umožniť manažérom týchto zariadení odoberať pivo od iného pivovaru pod podmienkou, že bude dodávané v sudoch a bude mať obsah alkoholu vyšší ako 1,2% objemu [článok 7 ods. 2 písm. a) uvedeného nariadenia]. Toto ustanovenie bolo všeobecne známe ako „Guest Beer Provision“ (ďalej len la „GBP“).

37. Podľa ustanovení článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 žiadateľ nie je povinný svoju žiadosť odôvodniť¹⁸.

III — Skutkové okolnosti prejednávaneho sporu

38. Spoločnosť Bavarian Lager bola založená v roku 1992 za účelom dovozu nemeckého fľaškového piva určeného najmä pre britské

40. Väčšina pív vyrábaných mimo Spojeného kráľovstva sa predávala vo fľašiach. Preto sa tieto piva nemohli považovať za „piva dodávané v sudoch“ v zmysle ustanovenia GBP, a teda sa na ne toto ustanovenie nevzťahovalo. Keďže bola spoločnosť Bavarian Lager presvedčená, že ustanovenie GBP predstavuje opatrenie s účinkom rovnocenným množstevnému obmedzeniu dovozu, a teda je nezlučiteľné s článkom 28 ES, táto spoločnosť v apríli 1993 predložila Komisii sťažnosť²⁰.

18 — Článok rozhodnutia 94/90, ktorý predchádzal tomuto ustanoveniu, tiež nevyžadoval odôvodnenie žiadosti o sprístupnenie verejných dokumentov adresovanej Komisii. Vyžadoval len, aby mala žiadosť písomnú formu a aby obsahovala potrebné údaje na určenie dokumentu, ktorý sa má sprístupniť. Pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. júna 1998, Svenska Journalistförbundet/Rada (T-174/95, Zb. s. II-2289, bod 65).

19 — Supply of Beer (Tied Estate) Order 1989 SI 1989/2390.

20 — Sťažnosť zaregistrovaná pod číslom P/93/4490/UK.

41. Konanie o nesplnení povinnosti proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska, ktoré sa začalo v apríli 1995 v súlade s článkom 226 ES, dospelo do štádia, keď Komisia oznámila svoj zámer zaslať vláde dotknutého členského štátu odôvodnené stanovisko. Počas administratívneho konania zástupcovia sa zástupcovia orgánov Spoločenstva a Spojeného kráľovstva, ako aj zástupcovia Konfederácie pivovarov spoločného trhu (ďalej len „KPST“), zúčastnili stretnutia, ktoré sa konalo 11. októbra 1996 (ďalej len „stretnutie v októbri 1996“). Spoločnosť Bavarian Lager žiadala o účasť na tomto stretnutí, ale Komisia jej ju neumožnila.

42. Po získaní informácie od britských orgánov o zmene ustanovenia GBP, ktorej cieľom bolo umožniť predaj fľaškového piva ako piva iného pôvodu, rovnako ako piva dodávaného v sudoch, Komisia informovala spoločnosť Bavarian Lager o zastavení konania o nesplnení povinnosti. Po nadobudnutí účinnosti zmeny ustanovenia GBP 22. augusta 1997 Komisia vec odložila.

43. Dňa 21. marca 1997 spoločnosť Bavarian Lager faxom požiadala Komisiu v súlade s kódexom správania o poskytnutie kópie odôvodneného stanoviska (ktoré nikdy nebolo odoslané vláde Spojeného kráľovstva). Táto žiadosť a nasledujúce žiadosti boli zamietnuté. Následná žaloba podaná na Súde prvého stupňa proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti bola tiež zamietnutá, pričom Súd prvého stupňa dospel k záveru, že

ochrana posudzovaného cieľa spočívajúceho v umožnení členskému štátu dobrovoľne splniť požiadavky stanovené Zmluvou alebo prípadne v umožnení členskému štátu, aby odôvodnil svoje stanovisko, odôvodňuje na základe ochrany verejného záujmu odmietnutie prístupu k prípravnému dokumentu týkajúcemu sa fázy šetrenia v konaní podľa článku 226 ES²¹.

44. V máji 1998 žalobkyňa s poukazom na kódex správania požiadala o sprístupnenie všetkých dokumentov zo spisu týkajúceho sa žaloby pre nesplnenie povinnosti predložených určenými jedenástimi spoločnosťami a organizáciami a tromi vymedzenými kategóriami osôb a podnikov. Komisia zamietla opakované žiadosti spoločnosti Bavarian Lager na základe pravidla autorstva zakotveného v kódexe správania,²² keďže nebola autoritou predmetných dokumentov.

45. V sťažnosti predloženej Európskemu ombudsmanovi spoločnosť Bavarian Lager uviedla, že chce získať mená zástupcov združenia KPST, ktoré sa zúčastnili na stretnutí v októbri 1996, ako aj názvy spoločností a mená osôb patriacich do štrnástich kategórií, ktoré žalobkyňa uviedla vo svojej prvej žiadosti o sprístupnenie dokumentov a ktoré predložili Komisii vyjadrenia týkajúce sa porušenia povinnosti.

21 — Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. októbra 1999, Bavarian Lager/Komisia (T-309/97, Zb. s. II-3217, body 45 a 46). V tomto rozsudku sa zdôrazňuje, že sú adekvátne chránené všetky dokumenty, ktoré oprávnené nepodliehajú povinnosti zverejnenia dokumentov.

22 — Citované právo autorstva bolo zrušené nariadením č. 1049/2001 (pozri bod 99 týchto návrhov).

46. Vďaka intervencii Európskeho ombudsmana spoločnosť Bavarian Lager po rozsiahlej výmene korešpondencie²³ získala od Komisie najprv mená a adresy osôb, ktoré súhlasili s odhalením svojej totožnosti. Keď spoločnosť Bavarian Lager požiadala o poskytnutie úplných informácií, Komisia jej oznámila mená dvadsiatich piatich ďalších osôb, ktoré neodpovedali na žiadosť Komisie o udelenie súhlasu s odhalením totožnosti, s odôvodnením, že v prípade absencie odpovede záujem a základné práva a slobody dotknutých osôb nemajú prednosť, a preto je potrebné sprístupniť tieto mená.

47. V novembri 2000 Európsky ombudsman predložil svoju osobitnú správu Európskemu parlamentu v nadväznosti na návrh odporúčania adresovaný Komisii, ktorý sa týkal sťažnosti spoločnosti Bavarian Lager²⁴. Európsky ombudsman v tejto správe dospel k záveru, že neexistuje základné právo, ktoré by umožnilo absolútne odmietnutie sprístupnenia informácií oznámených správnomu orgánu, a že smernica 95/46 nevyžaduje, aby Komisia utajovala mená osôb, ktoré jej v rámci výkonu svojej činnosti poskytli stanoviská alebo informácie. Následne Európsky parlament

prijal uznesenie o tejto osobitnej správe, v ktorej vyzval Komisiu, aby poskytla požadované informácie²⁵.

48. Európsky ombudsman tiež zaslal list predsedovi Komisie, ktorým bol v tom čase Romano Prodi, v ktorom vyjadril svoje znepokojenie nad nesprávnym výkladom pravidiel týkajúcich sa ochrany údajov, z ktorého vyplýva existencia všeobecného práva anonymne sa podieľať sa verejných činnostiach, čo je v rozpore so zásadou transparentnosti a právom na prístup verejnosti k dokumentom na úrovni Spoločenstva alebo v členských štátoch.

49. Spoločnosť Bavarian Lager e-mailom z 5. decembra 2003 požiadala o sprístupnenie dokumentov uvedených v bode 44 týchto návrhov, pričom tento raz vychádzala z nariadenia č. 1049/2001, ktoré medzitým nadobudlo účinnosť. Komisia listom z 27. januára 2004 súhlasila so sprístupnením niektorých dokumentov týkajúcich sa stretnutia v októbri 1996, ale vynechala päť mien na zápisnici z uvedeného stretnutia, pričom dve osoby výslovne nesúhlasili so zverejnením svojej totožnosti a s ostatnými troma sa Komisii nepodarilo spojiť.

23 — Pozri body 27 až 33 napadnutého rozsudku.

24 — Osobitná správa Európskeho ombudsmana Európskemu parlamentu v nadväznosti na návrh odporúčania predložený Komisii v rámci sťažnosti 713/98/IJH, <http://www.ombudsman.europa.eu/cases/specialreport.faces/fr/380/html.bookmark>.

25 — Uznesenie Európskeho parlamentu o osobitnej správe Európskemu parlamentu v nadväznosti na návrh odporúčania predložený Komisii v rámci sťažnosti 713/98/IJH (vydané v súlade s článkom 3 ods. 7 Štatútu Európskeho ombudsmana) [C5-0463/2001 – 2001/2194(COS)], dostupné na <http://www.ombudsman.europa.eu/cases/specialreport.faces/fr/380/html.bookmark>.

50. Spoločnosť Bavarian Lager e-mailom z 9. februára 2004 podala opakovanú žiadosť v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 s cieľom získať úplné znenie zápisnice zo stretnutia v októbri 1996 s uvedením mien všetkých účastníkov.

rozhodnutia, ktorým jej bolo odmietnuté oznámenie mien niektorých osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí v októbri 1996. V druhom bode získala podporu európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov (ďalej len „EDÚOÚ“), ktorý vstúpil do konania ako vedľajší účastník.

51. Listom z 18. marca 2004 Komisia zamietla opakovanú žiadosť odvolateľky s odôvodnením, že sa má použiť nariadenie č. 45/2001. Poukázala najmä na to, že ak sa nepreukáže jednak výslovný a legitímny cieľ a jednak potreba takéhoto zverejnenia, nie sú splnené požiadavky uvedené v článku 8 tohto nariadenia a použije sa výnimka uvedená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. Komisia ďalej uviedla, že aj v prípade, ak by sa nepoužili pravidlá týkajúce sa ochrany osobných údajov, môže odmietnuť zverejniť ostatné mená na základe článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001, aby neohrozila svoje schopnosti viesť šetrenie.

53. Komisia navrhla žalobu zamietnuť.

54. V prvom rade Súd prvého stupňa vyhlásil tvrdenia o nezákonnosti rozhodnutia Komisie o odložení veci za neprípustné, pričom poukázal na ustálenú judikatúru týkajúcu sa diskrečnej právomoci Komisie začať konania o porušení povinnosti na základe článku 226 ES²⁶. Prejednávané odvolanie sa však tejto otázky netýka.

IV — Konanie na Súde prvého stupňa a rozsudok napadnutý odvolaním

52. Spoločnosť Bavarian Lager podala 27. mája 2004 na Súde prvého stupňa odvolanie, pričom poukázala na nezákonnosť zastavenia konania o porušení povinnosti proti Spojenému kráľovstvu a navrhla zrušenie

55. Súd prvého stupňa sa ďalej zaoberal chúlостivou problematikou odmietnutia zverejnenia mien niektorých osôb, ktoré sa zúčastnili stretnutia v októbri 1996, konkrétne mien osôb, ktoré výslovne vyjadrili nesúhlas s takýmto zverejnením, zo strany Komisie.

56. V súvislosti s touto otázkou Súd prvého stupňa vo svojich úvodných poznámkach upriamil pozornosť na otázku uplatnenia

26 — Body 49 až 59 napadnutého rozsudku.

nariadenia č. 1049/2001 na prejednávany prípad, pretože spoločnosť Bavarian Lager podala žiadosť o sprístupnenie celého dokumentu. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti pripomenul základné zásady uvedeného nariadenia, teda že žiadosti o sprístupnenie dokumentov nemusia byť odôvodnené a že sa uplatňuje zásada čo najširšieho sprístupnenia dokumentov. Rozhodnutia o odmietnutí (poskytnutia informácií) sú platné iba v prípadoch zaradených medzi výnimky uvedené v článku 4 tohto nariadenia. Súd prvého stupňa rovnako poukázal na ustálenú judikatúru týkajúcu sa potreby reštriktívneho výkladu a uplatňovania výnimiek²⁷.

57. Súd prvého stupňa následne skúmal znenie nariadení č. 1049/2001 a č. 45/2001, pričom vychádzal z toho, že výnimka ustanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) prvého z týchto nariadení sa týka prípadov, v ktorých zverejnenie osobných údajov znamená porušenie ochrany súkromia a osobnosti jednotlivca, a to najmä z hľadiska právnych predpisov Spoločenstva týkajúcich sa ochrany osobných údajov.

58. Súd prvého stupňa poukázal na odlišné ciele týchto dvoch právnych predpisov a následne z odôvodnenia č. 15 nariadenia

č. 45/2001 odvodil, že prístup k dokumentom, ktoré obsahujú osobné údaje, je upravený nariadením č. 1049/2001, avšak výnimka ustanovená týmto nariadením týkajúca sa zverejňovania údajov na úkor ochrany súkromia a osobnosti jednotlivca vyžaduje rozbor ustanovení nariadenia týkajúceho sa ochrany osobných údajov²⁸.

59. V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa ďalej skúmal najdôležitejšie ustanovenia nariadenia č. 45/2001, ako je pojem „osobný údaj“, vymedzenie pojmu „spracovanie“, zákonnosť spracovania, ako aj potreba prenosu podľa článku 8 písm. b). Súd prvého stupňa sa tiež zaoberal právom dotknutej osoby namietat, ktoré je zakotvené v článku 18, pričom v prejednávanej veci jeho uplatnenie vylúčil, pretože prístup k dokumentom predstavuje právnu povinnosť v zmysle článku 5 písm. a) alebo b) predmetného nariadenia a tieto dva prípady patria medzi výnimky z práva namietat²⁹.

60. Preto Súd prvého stupňa obmedzil právnu diskusiu na otázku, či oznámenie predmetných údajov predstavovalo porušenie ochrany súkromia a osobnosti dotknutých jednotlivcov na základe článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. V tejto súvislosti

27 — S poukazom na rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 2000, Holandsko a van der Wal/Komisia (C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1, bod 27), a na rozsudky Súdu prvého stupňa zo 7. februára 2002, Kuijjer/Rada (T-211/00, Zb. s. II-485, bod 55), a zo 6. júla 2006, Franchet a Byk/Komisia (T-391/03 a T-70/04, Zb. s. II-2023, bod 84).

28 — Body 98 až 102 napadnutého rozsudku.

29 — Body 103 až 109 napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa citoval výkladové pravidlá Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti práva na súkromie, najmä pokiaľ ide o pojem „zásah“ do súkromia jednotlivca uvedený v článku 8 EDLP³⁰.

61. Súd prvého stupňa následne skúmal, či prístup verejnosti k menám účastníkov stretnutia v októbri 1996 konkrétne a reálne predstavoval porušenie ochrany súkromia a osobnosti dotknutých jednotlivcov.

62. Hoci konštatoval, že zoznam účastníkov tohto stretnutia obsahuje osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001, pretože sú v ňom identifikované osoby, ktoré sa zúčastnili tohto stretnutia, Súd prvého stupňa dospel k záveru, že súkromie týchto osôb nebolo porušené. Tieto osoby sa totiž zúčastnili predmetného stretnutia ako zástupcovia KPST a nie ako súkromné osoby. Okrem toho Súd prvého stupňa uviedol, že zápisnica neobsahuje žiadne individuálne stanovisko týchto osôb, ale len stanoviská subjektov, ktoré tieto osoby zastupovali.

63. Súd prvého stupňa teda skonštatoval, že samotné uvedenie mien dotknutých osôb na

zozname účastníkov stretnutia, ktorí sa ho zúčastnili v mene subjektu, ktorý zastupovali, nepredstavuje porušenie ani ohrozenie súkromia a osobnosti týchto osôb. Okrem toho Súd prvého stupňa odmietol názor, že samotné zverejnenie účasti fyzickej osoby, ktorá koná v rámci výkonu svojho povolania, ako zástupcu kolektívneho subjektu na stretnutí s inštitúciou Spoločenstva, ak osobný názor vyjadrený touto osobou na tomto stretnutí nemožno identifikovať, možno považovať za zásah do jej súkromia³¹, čím sa táto veci odlišuje od veci *Österreichischer Rundfunk a i.*³².

64. Keďže teda nedošlo k zásahu do súkromia, Súd prvého stupňa rozhodol, že Komisia dospela k nesprávnemu záveru, že sa má v danom prípade použiť výnimka uvedená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. V prípade absencie zásahu je teda vylúčené uplatnenie práva namietať.

65. Súd prvého stupňa rovnako uviedol, že Komisia sa nezaviazala zabezpečiť anonymitu osôb, ktoré sa zúčastnili stretnutia. Tieto osoby tiež nemohli vychádzať z toho, že ich stanoviská vyjadrené v rámci konania o porušení povinnosti zostanú utajené, odhliadnuc od toho, že nariadenie č. 45/2001 nevyžaduje,

31 — Body 121 až 128 napadnutého rozsudku.

32 — Rozsudok z 20. mája 2003 (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, Zb. s. I-4989, body 74 a 75).

30 — Body 110 až 120 napadnutého rozsudku.

aby Komisia utajovala mená osôb, ktoré jej oznamujú stanoviská alebo informácie týkajúce sa výkonu ich funkcií³³.

66. Súd prvého stupňa navyše skonštatoval, že Komisia vo svojom rozhodnutí o odmietnutí oznámenia mien dospela k nesprávnemu záveru, že spoločnosť Bavarian Lager nepreukázala výslovný a legitímny cieľ ani potrebu získať mená osôb, ktoré sa zúčastnili na stretnutí a ktoré neskôr nesúhlasili so zverejnením svojej totožnosti. Podľa Súdu prvého stupňa zverejnenie týchto mien zodpovedalo článku 2 nariadenia č. 1049/2001 a nevzťahovala sa naň výnimka ustanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia. Žalobkyňa teda nebola povinná preukázať potrebu tohto prenosu v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001³⁴.

67. Súd prvého stupňa napokon v napadnutom rozsudku analyzoval výnimku týkajúcu sa ochrany účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly ustanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, na základe ktorej Komisia odmietla prístupníť sporné údaje³⁵.

68. Podľa Súdu prvého stupňa Komisia nebola oprávnená dovoľávať sa tejto výnimky z troch dôvodov: po prvé v čase prijatia napadnutého rozhodnutia neprebiehalo žiadne vyšetrovanie, ktorého účel by mohol byť ohrozený zverejnením zápisnice obsahujúcej sporné mená; po druhé Komisia sa v abstraktnej rovine vyjadrila k ujme, ktorú by zverejnenie predmetného dokumentu mohlo spôsobiť vyšetrovaniu, bez toho, aby z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že zverejnenie tohto dokumentu bude skutočne a konkrétne na ujmu účelu vyšetrovania; po tretie v konaní o porušení povinnosti nevyžaduje dôverné zaobchádzanie vo vzťahu k osobám, ktoré sa podieľajú na vyšetrovaní, s výnimkou sťažovateľky.

69. Vzhľadom na uvedené dôvody Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie o odmietnutí oznámenia mien a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

V — Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov odvolacieho konania

70. Odvolanie bolo podané do kancelárie Súdneho dvora 24. januára 2008; Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a uložil spoločnosti Bavarian Lager povinnosť nahradiť trovy konania v celom rozsahu.

33 — Body 134 až 137 napadnutého rozsudku.

34 — Body 138 a 139 napadnutého rozsudku.

35 — Body 141 až 154 napadnutého rozsudku.

71. Spoločnosť Bavarian Lager vo svojom vyjadrení k odvolaniu podanom do kancelárie Súdneho dvora 15. apríla 2008 navrhla, aby Súdny dvor odvolanie zamietol a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

P, C-528/07 P a C-532/07 P, Švédsko a API/Komisia, ktoré sa konalo 16. júna 2009, sa zúčastnili zástupcovia všetkých účastníkov konania, ktorí predložili pripomienky, a ústne predniesli svoje návrhy a odpovedali na otázky členov veľkej komory a príslušných generálnych advokátov.

72. Dňa 11. apríla 2008 EDÚOÚ predložil svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka na podporu návrhov spoločnosti Bavarian Lager rovnako ako v konaní v prvom stupni.

VI — Zhrnutie stanovísk účastníkov konania a vedľajších účastníkov

73. Uznesením z 13. júna 2008 predseda Súdneho dvora pripustil vstup Rady Európskej únie a Spojeného kráľovstva do konania na podporu návrhov Komisie. Tiež vyhovel návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorý podalo Švédske kráľovstvo a Fínska republika, na podporu návrhov spoločnosti Bavarian Lager; ako aj návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorý podalo Dánske kráľovstvo, na podporu návrhov spoločnosti Bavarian Lager a EDÚOÚ.

A — Odvolanie

76. Na podporu odvolania Komisia uvádza tri odvolacie dôvody.

74. Napriek absencii repliky a dupliky Komisia odpovedala na pripomienky predložené týmito vládami a Radou vyjadrením podaným do kancelárie Súdneho dvora 31. decembra 2008. V ten istý deň bola kancelárii Súdneho dvora doručená odpoveď EDÚOÚ na pripomienky Rady.

77. Vo svojom prvom odvolacom dôvode Komisia kritizuje napadnutý rozsudok, pretože neaplikoval niektoré kľúčové ustanovenia nariadenia č. 45/2001 o ochrane osobných údajov, najmä článok 8 písm. b), ktorý vyžaduje, aby príjemca prenosu osobného údajov preukázal nevyhnutnosť tohto prenosu.

75. Na pojednávaní spojenom s vecou C-139/07 P, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, a so spojenými vecami C-514/07

78. Vo svojom druhom odvolacom dôvode Komisia vyčíta Súdu prvého stupňa právne pochybenie spočívajúce v reštriktívnom

výklade článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ktorým boli z jeho pôsobnosti vylúčené právne predpisy Spoločenstva týkajúce sa ochrany osobných údajov uvedených v určitom dokumente.

nesprávneho výkladu článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ktorý predstavuje argument uvedený v druhom odvolacom dôvode. Prvý odvolací dôvod teda uvádza iba dodatočný dôsledok argumentu, na ktorý Komisia poukazuje vo svojom druhom odvolacom dôvode.

79. Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolateľka kritizuje napadnutý rozsudok, pretože spočíva na právnom pochybení prameňom z výkladu výnimky z ochrany účelu vyšetrovania zakotvanej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.

82. Z tohto dôvodu je potrebné posudzovať dva prvé odvolacie dôvody uvedené Komisiou v jej odvolaní spoločne. Tretí odvolací dôvod je naopak potrebné skúmať osobitne.

80. Komisia navyše namieta proti uloženej povinnosti nahradiť trovy konania v celom rozsahu. Uvádza, že zo štyroch dôvodov neplatnosti, ktorých sa v konaní v prvom stupni dovoľávala spoločnosť Bavarian Lager, boli tri vyhlásené za neprípustné, ako uviedla Komisia. Okrem toho je Komisia toho názoru, že jej odmietnutie oznámenia predmetných piatich mien bolo založené na primeranom výklade právnych predpisov týkajúcich sa ochrany údajov. Z týchto dvoch okolností v ich vzájomnej súvislosti vyplýva, že Súd prvého stupňa právne pochybil, keď uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

83. Osobitosti posudzovaného prípadu nastoľujú určité otázky týkajúce sa spôsobu jeho riešenia. To ma vedie k tomu, aby som skôr, než začnem skúmať odvolacie dôvody, po zhrnutí stanovísk spoločnosti Bavarian Lager a vedľajších účastníkov konania uviedla určité skutočnosti v predbežnej štruktúrovanej analýze.

81. Zatiaľ ponechám stranou otázku uloženia povinnosti nahradiť trovy konania, ktorej riešenie v každom prípade závisí od výsledku týchto návrhov a ktorou sa budem preto zaoberať na konci tohto dokumentu, a uvediem, že podľa môjho názoru je potrebné prvý a druhý odvolací dôvod uvedený odvolateľkou spojiť na účely ich rozboru. V skutočnosti právne pochybenie, ktoré je uvedené v prvom odvolacom dôvode, vyplýva aj z prípadného

B — Pripomienky predložené spoločnosťou Bavarian Lager a vedľajšími účastníkmi konania

84. Stanoviská v konaní na Súdnom dvore možno v podstate zhrnúť takto.

85. Rada, ktorá vstúpila do konania na podporu Komisie, kritizuje Súd prvého stupňa pre právne pochybenia v napadnutom rozsudku, najmä pokiaľ ide o výklad článkov 2, 5 a 9, ako aj odôvodnenia č. 15 nariadenia č. 45/2001. Vyjadruje tiež svoj nesúhlas s výkladom, ktorý si osvojil Súd prvého stupňa v súvislosti s pravidlami týkajúcimi sa základných práv, konkrétne článku 8 EDĽP. Rada je toho názoru, že rešpektovanie súkromného života si vyžaduje extenzívny výklad, ktorý zahŕňa profesijné vzťahy, a že EDĽP a pravidlá týkajúce sa ochrany osobných údajov sa úplne neprekrývajú, takže je potrebné uplatniť tieto pravidlá v prípadoch, v ktorých sa neuplatňuje ochrana osobných údajov poskytovaná článkom 8 EDĽP. Rada napokon uvádza, že čiastkový výklad článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ktorý uberá právny význam druhej časti jeho znenia, pozbavuje toto ustanovenie jeho úplného účinku.

86. Vláda Spojeného kráľovstva podporuje stanovisko Komisie a Rady. Poukazuje najmä na to, že stotožnenie pojmu „súkromný život“ uvedeného v článku 8 EDĽP s pojmom „súkromie“ uvedeným v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 nie je ničím odôvodnené. Príkláňa sa k názoru, že ochrana poskytovaná nariadením č. 45/2001 je širšia ako ochrana, ktorú poskytuje EDĽP, pričom vychádza z odôvodnenia č. 9 tohto nariadenia a z výkladu smernice 95/46. Podľa názoru tejto vlády každá žiadosť o sprístupnenie

dokumentov obsahujúcich osobné údaje musí zodpovedať ustanoveniam nariadenia č. 45/2001.

87. Spoločnosť Bavarian Lager a EDÚOÚ navrhujú, aby Súdny dvor potvrdil rozhodnutie Súdu prvého stupňa, s odôvodnením ktorého sa v celom rozsahu stotožňujú.

88. Spoločnosť Bavarian Lager bezvýhradne súhlasí s výkladom článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 zo strany Súdu prvého stupňa. Hoci je podľa jej názoru sporné, či údaje posudzované v prejednávanom spore možno označiť za „osobné údaje“ v zmysle definície nariadenia č. 45/2001, táto spoločnosť uvádza, že aj v prípade, ak by tieto údaje boli osobnými údajmi, uvedené nariadenie sa netýka zverejňovania týchto údajov. Táto spoločnosť zastáva názor, že vzhľadom na to, že nedošlo ku konkrétnemu zásahu do súkromia, nepoužije sa výnimka podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. Druhá časť tohto ustanovenia, ktorá sa týka ochrany osobných údajov, má totiž pomocnú funkciu. Spoločnosť Bavarian Lager okrem toho tvrdí, že návrh Komisie spočívajúci v zosúladení predmetných dvoch nariadení je zložitý, nerealizovateľný a z právneho hľadiska nesprávny. Táto spoločnosť napokon uvádza, že stanovisko, ktoré Komisia zaujala

vo treťom odvolacom dôvode, odporuje zásadám dobrej správy.

89. EDÚOÚ ako vedľajší účastník konania sa zameriava na vyváženie dvoch nariadení, ktoré sú predmetom tohto odvolania. Na základe čo najširšieho prístupu k dokumentom odmieta tvrdenie, podľa ktorého článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 vyžaduje, aby žiadateľ o sprístupnenie dokumentom obsahujúcich údaje, ako sú údaje posudzované v tomto spore, svoju žiadosť odôvodnil. Tiež tvrdí, že ochrana osobných údajov sa uskutočňuje prostredníctvom aplikácie systému vyvažovania, ktorý vyžaduje špecifický výklad nariadenia č. 45/2001. Potvrdzuje tvrdenie spoločnosti Bavarian Lager, podľa ktorého má druhá časť článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 pomocnú funkciu a slúži na usmernenie orgánov Spoločenstva pri posudzovaní otázky, či reálne došlo k zásahu do súkromia jednotlivca. Napokon poskytuje stanovisko k výkladu článkov 5, 8 a 18 nariadenia č. 45/2001.

90. Dánska, fínska a švédka vláda sa tiež stotožňujú s napadnutým rozsudkom, ktorý považujú v celom rozsahu za správny.

91. Tieto tri členské štáty zdôrazňujú význam prístupu k dokumentom ako nástroja na zabezpečenie transparentnosti, otvorenosti, demokratickej legitimacy a dôvery verejnosti. Uvádzajú, že sa má chrániť skôr súkromie ako samotné osobné údaje, a tvrdia, že zverejnenie mien osôb, ktoré sa zúčastnili stretnutia Komisie v rámci výkonu svojho povolania, nemôže skutočne a konkrétne ohroziť súkromie alebo osobnosť týchto osôb. Preto tieto členské štáty zastávajú názor, že v prejednávanej spore sa výnimka podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 nepoužije; Komisia bola teda povinná v celom rozsahu sprístupniť zápisnicu zo stretnutia v októbri 1996.

92. Uvedené členské štáty napokon poukazujú na to, že výklad použitý Komisiou by znamenal, že všetky osobné údaje vo všetkých oblastiach pôsobnosti orgánov Spoločenstva by mohli byť vyhlásené za dôverné v zmysle právnych predpisov týkajúcich sa ochrany osobných údajov alebo by prinajmenšom mohli byť sprístupnené iba žiadateľom, ktorí sú schopní dlhým a striktným postupom preukázať nevyhnutnosť tohto prenosu údajov. Takýto výsledok by viedol k značnému zníženiu miery transparentnosti a bol by v rozpore s cieľom, ktorý sleduje nariadenie o prístupe k dokumentom.

VII — Analýza odvolania

ktorá je napriek tomu začlenená do ustanovení upravujúcich prístup k dokumentom.

A — Riešenie navrhnuté v prípade prvého a druhého odvolacieho dôvodu

1. Súhrnné porovnanie predmetných dvoch nariadení

93. Po prvé musí Súdny dvor poskytnúť výklad dvoch nariadení Spoločenstva, ktoré boli prijaté v podstate v rovnakom čase a ktoré poskytujú ochranu dvom rovnocenným základným právam. Je nepredstaviteľné, že by si zákonodarca Spoločenstva pri prijímaní nariadenia č. 1049/2001 o prístupe k dokumentom nebol vedomý podrobnej právnej úpravy prijatej iba o šesť mesiacov skôr v nariadení č. 45/2001 o ochrane osobných údajov. Naopak z odôvodnenia č. 15 nariadenia č. 45/2001, rovnako ako z článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, nepochybne vyplýva, že zákonodarca Spoločenstva zamýšľal zabezpečiť primeranú ochranu súkromia, ktorá zohľadňuje zásady práva Spoločenstva týkajúceho sa ochrany osobných údajov, ale

94. Tiež si nemožno predstaviť, že by skôr prijatým nariadením zákonodarca Spoločenstva chcel ohroziť a zbaviť účinku pravidlá prístupu k dokumentom. Odôvodnenie č. 15 nariadenia č. 45/2001 totiž výslovne ustanovuje, že „prístup k dokumentom vrátane podmienok prístupu k dokumentom obsahujúcim osobné údaje je upravený pravidlami prijatými na základe článku 255 Zmluvy o ES“ (zvýraznenie doplnila generálna advokátka). Okrem toho, hoci v čase nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia nariadenie č. 1049/2001 ešte nebolo formálne prijaté, zásady prístupu k dokumentom boli stanovené už od prijatia kódexu správania a návrh Komisie, ktorý bol prijatý ako nariadenie č. 1049/2001, bol zverejnený koncom júna 2000³⁶, teda takmer o šesť mesiacov skôr.

95. Po druhé vzhľadom na to, že dve posudzované základné práva sú rovnocenné, riešenie ich rozporu nemôže ignorovať jedno z týchto práv a priznať mu absolútnu prednosť pred druhým právom. V tomto zmysle Súdny dvor uviedol, že v situáciách, v ktorých si základné práva odporujú, je potrebné zvážiť dotknuté záujmy a snažiť sa dosiahnuť spravodlivú rovnováhu medzi týmito záujmami

36 — Ú. v. ES C 177 E, 2000, s. 70.

a predmetnými základnými právami³⁷. Najlepším riešením by však bolo riešenie, ktoré by nebolo založené na nespravodlivej voľbe medzi týmito právami.

ktoré bolo neskôr rozpracované v už citovanom kódexe správania³⁸.

96. Po tretie, ako uviedli viacerí vedľajší účastníci konania, tieto dve nariadenia sledujú odlišné ciele.

97. Skôr, než pristúpim k skúmaniu ustanovení týchto dvoch nariadení, chcela by som upriamiť pozornosť na skutočnosť, že na rozdiel od iných, oveľa starších práv, tieto dve základné práva upravené v uvedených nariadeniach sa objavili v práve Spoločenstva len nedávno.

98. Prístup k dokumentom bol v právnom poriadku Spoločenstva zakotvený až vo vyhlásení č. 17 pripojenom k Zmluve o EÚ,

99. Nariadenie o prístupe k dokumentom má podľa článku 1 písm. a) tohto nariadenia „zaistiť čo najširší prístup k dokumentom“. Okrem toho dokumenty, na ktoré sa vzťahuje, zahŕňajú podľa článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 „akýkoľvek obsah... týkajúci sa akejkoľvek veci vzťahujúcej sa na politiku, činnosť a rozhodnutia, ktoré spadajú do oblasti pôsobnosti príslušného orgánu“. Je tiež potrebné uviesť, že právo na prístup k dokumentom sa podľa článku 2 ods. 3 vzťahuje na všetky dokumenty, ktoré orgán Spoločenstva má, teda jednak na dokumenty, ktoré vypracoval, a jednak na dokumenty, ktoré dostal. Z toho vyplýva ďalší krok smerom k otvorenosti, keďže tento článok ruší „pravidlo autorstva“, podľa ktorého mohli orgány Spoločenstva odmietnuť sprístupnenie dokumentov, ktoré samy nevypracovali, a odkázať žiadateľa na subjekt, ktorý bol autorom tohto

37 — Rozsudky z 12. júna 2003, Schmidberger (C-112/00, Zb. s. I-5659, body 80 a 81), a z 29. januára 2008, Promusicae (C-275/06, Zb. s. I-271, bod 70). K zásade výkladu ústavy „praktische Konkordanz“, ktorá má svoj pôvod v nemeckom práve a na ktorú Komisia odkazuje vo svojom odvolaní, pozri napríklad HESSE, K.: *Grundzüge des Verfassungsrechts der Bundesrepublik Deutschland*, C.F. Müller, 20. vydanie, Heidelberg, 1999, s. 28.

38 — K vývoju tohto práva na prístup k dokumentom orgánov Spoločenstva pozri bod 47 a nasl. návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Léger vo veci Rada/Hautala (rozsudok zo 6. decembra 2001, C-353/99 P, Zb. s. I-9565), ako aj body 37 až 40 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci Švédsko/Komisia (rozsudok z 18. decembra 2007, C-64/05 P, Zb. s. I-11389). Na porovnanie uvádzam, že švédska vláda na pojednávaní uviedla, že táto zásada je zakotvená vo švédskej ústave a uplatňuje sa už vyše 200 rokov. V rozsudku z 30. apríla 1996, Holandsko/Rada (C-58/94, Zb. s. I-2169, bod 34), sa uvádza, že zásada prístupu k dokumentom je zakotvená vo väčšine členských štátov; pozri aj návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Tesouro v tejto veci, body 14 a 15. Dňa 18. júna 2009 Rada Európy prijala a otvorila na podpis nový dohovor o prístupe k verejným dokumentom (dohovor č. 205), ktorý je k dostupný na internetovej stránke <http://conventions.coe.int/Treaty/FR/Treaties/Html/205>.

dokumentu³⁹. Z vyššie uvedených úvah podľa môjho názoru jasne vyplýva, že základná idea práva Spoločenstva týkajúceho sa prístupu k dokumentom sa neustále vyvíjala smerom k čoraz širšiemu prístupu a čoraz významnejšej otvorenosti a transparentnosti.

100. Na druhej strane, hoci základné právo na ochranu súkromia je právom tradične uznaným vo vnútroštátnych ústavách a v deklaráciách ľudských práv, jeho rozšírenie na ochranu osobných údajov nastalo až v súvislosti s technickým pokrokom a rozšírením používania počítačov; v tomto zmysle dohovor č. 108 priekopníckym spôsobom prispel k ochrane tohto aspektu súkromia, pričom do právneho poriadku Spoločenstva sa dostal prostredníctvom spoločných ústavných tradícií členských štátov⁴⁰.

101. Účel nariadenia č. 45/2001 o ochrane osobných údajov podľa článku 1 ods. 1 tohto nariadenia spočíva v tom, že inštitúcie a orgány Spoločenstva „chránia základné práva a slobody fyzických osôb, a najmä ich právo na súkromie vzhľadom na spracovávanie

osobných údajov“. Toto nariadenie teda chráni každé spracovanie osobných údajov, ktoré sú veľmi široko vymedzené⁴¹ v článku 2 písm. a) a b), a podľa článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001 sa toto nariadenie vzťahuje na „spracovávanie osobných údajov vykonávané úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami a na spracovávanie inými ako automatickými prostriedkami u tých osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému“⁴². *Táto definícia však nezahŕňa iné formy spracovávania údajov, napríklad sprístupňovanie dokumentov.*

102. Na tomto mieste sa zastavím a sformulujem prvý záver.

103. Nariadenie o prístupe k dokumentom sa zaoberá transparentnosťou a otvorenosťou správy, pričom vyžaduje, aby boli verejnosti sprístupnené⁴³ dokumenty vypracované orgánmi Spoločenstva v rámci „politiky, činnosti alebo rozhodnutí“. Nariadenie o ochrane

39 — Pozri bod 123 návrhov, ktoré som predniesla 10. apríla 2008 vo veci Heinrich (rozsudok z 10. marca 2009, C-345/06, Zb. s. I-1659, bod 123).

40 — K vývoju práva na súkromie a na ochranu osobných údajov v smernici 95/46 (ktorá je súčasťou súboru legislatívnych opatrení uvedeného v bode 15 týchto návrhov) pozri bod 18 a nasl. návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer vo veci Rijkeboer (rozsudok zo 7. mája 2009, C-553/07, Zb. s. I-3889).

41 — Súdny dvor tiež uznal široký rozsah pôsobnosti smernice 95/46; pozri rozsudok Rijkeboer, už citovaný, bod 59.

42 — Pozri definíciu pojmu „archivačný systém“ v článku 2 písm. c) nariadenia č. 45/2001.

43 — V rozsudku z 1. februára 2007, Sison/Rada (C-266/05 P, Zb. s. I-1233, body 43 a 44) sa zdôrazňuje otvorenosť vyplývajúca zo skutočnosti, že na sprístupnenie dokumentov občan nie je povinný preukázať svoj záujem na takomto sprístupnení.

osobných údajov chráni pred neadekvátnym spracovávaním osobné údaje spracovávané úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami alebo manuálne, ak tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému. *Toto nariadenie teda upravuje otázku, ako sa má zaobchádzať s údajmi, a nie otázku, ako sa má zaobchádzať s dokumentmi.*

104. Preto podľa môjho názoru tieto dve nariadenia nielenže sledujú odlišné ciele, ale v prípade ich správneho výkladu niet dôvodu domnievať sa, že ich ustanovenia by si mali vzájomne odporovať.

105. Základ mnou navrhovaného riešenia na zosúladenie nariadenia č. 45/2001 s nariadením č. 1049/2001 spočíva – ako bližšie uvediem ďalej – na mojom výklade článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001. Ani Súd prvého stupňa ani účastníci konania sa vecou nezaoberali z tejto stránky. Preto si ešte pred podrobným rozborom dôsledkov tohto prístupu musím položiť otázku, či moja argumentácia nie je zjavne nesprávna.

106. V prvom rade mi možno vyčítať, že sa príliš opieram o článok 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001 v porovnaní s odsekom 1 tohto článku. Odpoveď na moju argumentáciu by sa dala sformulovať takto: V skutočnosti je pôsobnosť uvedeného nariadenia vymedzená článkom 3 ods. 1, zatiaľ čo článok 3 ods. 2 predstavuje iba doplnujúce vysvetlenie. Ak by sme teda vychádzali z toho, že článok 3 ods. 1 je hlavným ustanovením tohto článku a že odsek 2 tohto článku má iba pomocnú funkciu, je nepochybné, že článok 3 ods. 1 je sformulovaný dostatočne široko, aby viedol k rozporu s nariadením č. 1049/2001. Podľa tohto výkladu sa totiž zverejňovanie dokumentov bude podľa tohto nariadenia nepochybne považovať za činnosť realizovanú v rámci výkonu „činností, z ktorých všetky alebo časť spadajú pod pôsobnosť práva Spoločenstva,“ pričom príslušné definície pojmov „osobné údaje“ a „spracovávanie“ uvedené v článku 2 písm. a) a b) budú koncipované tak široko, že budú zahŕňať aj toto zverejňovanie.

107. Touto kritikou by som sa chcela ďalej zaoberať jednak v súvislosti s prípravnými prácami na nariadení č. 45/2001 a jednak v súvislosti s judikatúrou týkajúcou sa pôsobnosti smernice 95/46 a nariadenia č. 45/2001. Na konci tohto rozboru sa budem zaoberať dvoma ďalšími možnými námietkami proti môjmu prístupu.

a) Prípravné práce na nariadení č. 45/2001

osobných údajov. Toto uplatňovanie bude musieť podliehať dohľadu nezávislého dozorného orgánu. V závere dôvodovej správy sa uvádza, že „cieľom tohto návrhu nariadenia je dosiahnuť oba tieto ciele“ [*neoficiálny preklad*].

108. Dôvodová správa k návrhu nariadenia č. 45/2001⁴⁴ (ďalej len „dôvodová správa“) sa začína takto: „Inštitúcie a orgány Spoločenstva a najmä Komisia bežne spracovávajú osobné údaje v rámci svojej činnosti. Komisia si vymieňa osobné údaje s členskými štátmi v rámci spoločnej poľnohospodárskej politiky, pri správe colnej únie, štrukturálnych fondov a v rámci iných politík Spoločenstva. Aby bola ochrana údajov bezproblémová, Komisia, keď v roku 1990 navrhla prijať smernicu 95/46/ES, vyhlásila, že bude tiež dodržiavať zásady v nej zakotvené“ [*neoficiálny preklad*]⁴⁵.

109. V dôvodovej správe sa ďalej uvádza, že pri prijatí smernice 95/46 „sa Komisia a Rada vo verejnom vyhlásení zaviazali dodržiavať túto smernicu a vyzvali ostatné inštitúcie a orgány Spoločenstva, aby sa k tejto iniciatíve pripojili“ [*neoficiálny preklad*]⁴⁶. V nadväznosti na informáciu, že Amsterdamskou zmluvou bol do Zmluvy ES doplnený jej súčasný článok 286, dôvodová správa sumarizuje obsah tohto článku, ktorý ustanovuje, že inštitúcie a orgány Spoločenstva sú povinné uplatňovať pravidlá týkajúce sa spracovania

110. Dôvodová správa samozrejme nie je právne záväzná, ale predstavuje cennú pomocku na pochopenie dôvodov, ktoré viedli k prijatiu nariadenia č. 45/2001. Predovšetkým zdôrazňuje, že jediným cieľom zákonodarcu bolo zabezpečiť adekvátne spracovanie veľkého množstva osobných údajov, ktoré každodenne používajú inštitúcie Spoločenstva v rámci výkonu a správy politík Spoločenstva. Táto kategória údajov sa spravidla spracováva úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami; v prípade, ak sa tieto údaje spracovávajú manuálne, ide o údaje ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému. Presne takto článok 3 ods. 2 vymedzuje pôsobnosť návrhu, ktorý bol prijatý ako nariadenie č. 45/2001.

111. Aké ďalšie užitočné údaje poskytuje návrh nariadenia v tomto kontexte?

44 — Návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi Spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov [KOM(1999) 337 v konečnom znení].

45 — Dôvodová správa, s. 2.

46 — Tamže.

112. Po prvý komentáre k článku 1 (predmet nariadenia) sú veľmi prínosné. Podľa nich „poskytovaná ochrana sa nevzťahuje len na spracovanie údajov týkajúcich sa zástupcov inštitúcií a každej osoby, ktorá pre tieto inštitúcie pracuje, ale aj na spracovanie údajov týkajúcich sa akejkoľvek fyzickej osoby mimo inštitúcií, napríklad dodávateľov alebo príjemcov prostriedkov Spoločenstva. Na základe tohto nariadenia sú chránené najmä informácie, ktoré členské štáty poskytujú Komisii, na účely správy alebo kontroly vyplácania dotácií Spoločenstva“. Preto „predmet tohto nariadenia je odlišný od predmetu smernice [95/46]“ [neoficiálny preklad]⁴⁷. V tej istej kapitole Komisia vysvetľuje, že nariadenie „... zabezpečí, aby osobné údaje poskytované inštitúciám a orgánom Spoločenstva na plnenie ich úloh boli spracovávané za podmienok zaručujúcich dodržiavanie základných práv a slobôd dotknutých osôb...“ [neoficiálny preklad]⁴⁸.

114. Po druhé v komentároch k článku 3 ods. 1 sa uvádza, že „nariadenie sa má vzťahovať na spracovávanie osobných údajov zo strany všetkých inštitúcií a orgánov Spoločenstva“ [neoficiálny preklad], pričom následne sú vymenované druhy tohto spracovávaní s dôkladným rozlíšením medzi „činnosťami vykonávanými na základe zmlúv o ES, ESUO a ESAE, či dokonca... vykonávanými na základe hlavy VI zmluvy o Európskej únii“ [neoficiálny preklad], na ktoré sa vzťahuje nariadenie, a „spracovaním osobných údajov, ktoré uskutočňujú orgány vytvorené na základe hlavy VI zmluvy o EÚ, ako je Euro-pol“ [neoficiálny preklad], ktoré v nariadení č. 45/2001 nie sú zahrnuté⁴⁹.

115. Po tretie komentár k článku 3 ods. 2 je nazvaný „Spracovávanie upravené nariadením“ [neoficiálny preklad], z čoho vyplýva, že ostatné druhy spracovávaní nariadením nie sú upravené. V úvode tohto komentára sa uvádza, že „tento odsek preberá znenie článku 3 ods. 2 smernice [95/46]...“ [neoficiálny preklad], pričom ďalej je citované úplné súčasné znenie článku 3 ods. 2, ktoré zostalo nezmenené od zverejnenia návrhu až do prijatia nariadenia č. 45/2001⁵⁰.

113. To všetko je veľmi vzdialené od vedľajšieho zápisu osobných údajov do zápisnice z pracovného stretnutia zvolaného inštitúciou Spoločenstva.

116. Už zo samotného znenia článkov 3 smernice 95/46 a nariadenia č. 45/2001 vyplýva, že zákonodarca sformuloval ustanovenia, ktoré

47 — Návrh nariadenia, s. 41.

48 — Návrh nariadenia, s. 42.

49 — Návrh nariadenia, s. 43.

50 — Tamže.

vymedzujú pôsobnosť týchto právnych predpisov v opačnom poradí. V smernici 95/46/ES je teda najprv uvedený článok 3 ods. 1, ktorý vymedzuje upravené kategórie spracovania údajov a obsahovo zodpovedá článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001. V článku 3 ods. 2 smernice sú ďalej opísané okolnosti, za ktorých sú tieto druhy spracovania upravené, pričom toto ustanovenie zodpovedá článku 3 ods. 1 nariadenia č. 45/2001.

určujú pôsobnosť oboch právnych predpisov Spoločenstva – smernice, ako aj nariadenia.

b) Judikatúra Súdneho dvora

117. Preto považujem za správny záver, že v kontexte nariadenia č. 45/2001 článok 3 ods. 2 *nemožno* považovať za ustanovenie, ktoré by bolo podradené alebo vedľajšie vo vzťahu k článku 3 ods. 1. Tieto dva odseky citovaného článku jednoducho zodpovedajú odlišným aspektom definície „pôsobnosti“ nariadenia. Odsek 1 odkazuje na to, čo je upravené, teda na čiastočne alebo úplne automatizované spracovávanie osobných údajov, ktoré sú súčasťou databázy, alebo, podľa terminológie použitej v nariadení, sú určené na tvorbu časti archivačného systému. Odsek 2 vymedzuje otázku, *kedy* je takéto spracovávanie upravené, teda keď prevádzkovateľ vykonáva rôzne druhy činností. Pre zákonodarcu Spoločenstva teda nebolo rozhodujúce, či najprv vymedzí *predmet* („čo upravuje nariadenie?“) a následne *okolnosti* jeho použitia („kedy sa použije?“) alebo tieto definície uvedie v opačnom poradí. Skutočne dôležité je však to, že odpovede na tieto dve otázky *spolu*

118. Hoci sa Súdny dvor zaoberal iba malým počtom prípadov týkajúcich sa výkladu článku 3 smernice 95/46, je potrebné spomenúť veci *Österreichischer Rundfunk a i.*⁵¹, *Lindqvist*⁵² a *Satakunnan Markkinapörssi a Sata-media*⁵³. V nasledujúcom rozbere je treba mať na zreteli, že článok 3 ods. 1 smernice 95/46/ES je totožný s článkom 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001; zatiaľ čo článok 3 ods. 2 uvedenej smernice približne zodpovedá článku 3 ods. 1 uvedeného nariadenia.

119. Vo veci *Österreichischer Rundfunk a i.* Súdny dvor skúmal rakúske právne predpisy, podľa ktorých verejnoprávne subjekty, nad ktorými vykonával dohľad Rechnungshof (Účtovný dvor Rakúskej republiky), boli povinné oznamovať mu platy a dôchodky presahujúce určitú sumu. Zo spisu vyplýva, že tieto informácie boli (nevyhnutne) získané

51 — Už citovaný v poznámke 32.

52 — Rozsudok zo 6. novembra 2003 (C-101/01, Zb. s. I-12971).

53 — Rozsudok zo 16. decembra 2008 (C-73/07, Zb. s. I-9893).

z výplatných listov a dôchodkového výkazu subjektov viazaných touto povinnosťou na základe použitia príslušných vyhľadávacích kritérií. Tieto informácie Rechnungshof zhrnul v správe, ktorá bola následne predložená dolnej a hornej komore spolkového parlamentu (Nationalrat a Bundesrat), ako aj krajiným snemom (Landtage) a neskôr zverejnená. Rechnungshof musel vo svojej správe navyše uviesť mená dotknutých osôb a v prípade každej z nich uviesť výšku ročného príjmu⁵⁴.

120. Podstatná časť rozsudku je venovaná otázke, či činnosti, ktoré vykonával Rechnungshof, patrili do pôsobnosti článku 3 ods. 2 smernice 95/46, pretože nesúviseli s voľným pohybom. Súdny dvor rozhodol, že smernica sa vzťahuje na prejednávaný prípad, a následne pristúpil k jej výkladu. Domnievam sa, že podľa Súdneho dvora získavanie a poskytovanie uvedených informácií predstavovalo prinajmenšom „spracovávanie inými ako automatickými prostriedkami tých osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice. Ak vezmeme do úvahy skutkové okolnosti, tento prístup sa javí ako úplne primeraný.

54 — Pozri body 3 až 5 rozsudku.

121. Vec Lindqvist sa týkala dobrovoľnej katechéty vo Švédскеj cirkvi, ktorá mala v rámci kurzu informatiky, ktorého sa zúčastňovala, vytvoriť webovú stránku na internete. Na svojom domácom osobnom počítači teda vytvorila viaceré webové stránky, ktoré boli na jej žiadosť prepojené s internetovou stránkou Švédскеj cirkvi. Uvedené stránky, ktoré mali poskytnúť farníkom pripravujúcim sa na sviatosť birmovania potrebné informácie, obsahovali informácie o pani Lindqvistovej a o osemnástich ďalších farníkoch. Údaje uvedené na týchto stránkach nepochybne predstavovali „osobné údaje“⁵⁵. Súdny dvor rozhodol, že operáciu spočívajúcu v uložení osobných údajov na internetovej stránke treba považovať za „spracovanie“ v zmysle definície uvedenej v článku 2 písm. b) smernice 95/46 [ktorá je totožná s definíciou uvedenou v článku 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001].

122. Bolo však potrebné určiť, či takýto druh spracovania spadá do pôsobnosti článku 3 ods. 1 smernice 95/46. V tejto súvislosti Súdny

55 — Na stránkach boli niekedy uvedené „ich úplné mená alebo niekedy len ich krstné mená. Pani Lindqvist navyše mierne humorným spôsobom opísala funkcie vykonávané jej kolegami a ich záľuby. Vo viacerých prípadoch boli spomenuté ich rodinné pomery, ich telefónne číslo a ďalšie informácie“ (bod 13 rozsudku). Súdny dvor okrem toho rozhodol, že informácia, ktorú uviedla pani Lindqvist, o tom, že jedna jej kolegyňa si poranila nohu a bola čiastočne práceneschopná, predstavovala „osobný údaj“ týkajúci sa zdravia v zmysle článku 8 ods. 1 smernice 95/46 a nesmela byť zverejnená (body 49 až 51 rozsudku).

dvor rozhodol, že „... uverejnenie informácií na internetovej stránke znamená podľa postupov používaných v súčasnosti v oblasti techniky a informatiky uskutočnenie operácie spočívajúcej v uložení tejto stránky na serveri, ako aj operácií potrebných na jej sprístupnenie osobám pripojeným na internet. *Tieto operácie sa prinajmenšom sčasti uskutočňujú automatickými prostriedkami*“⁵⁶.

123. Preto Súdny dvor odpovedal na prvú prejudiciálnu otázku tak, že predmetná operácia predstavuje „spracovanie osobných údajov úplne alebo sčasti automatickými prostriedkami“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 95/46. Súdny dvor sa nemusel zaoberať otázkou, či táto operácia znamená „spracovanie osobných údajov inými, ako automatickými prostriedkami, ktoré tvoria časť registračného systému alebo určených pre to, aby tvorili časť registračného systému“ (posledná časť článku 3 ods. 1 uvedenej smernice). Tento rozsudok teda nevymedzuje obsah tohto druhu archivačného systému.

124. Rovnako ako vo veci Österreichischer Rundfunk a i., Súdny dvor skúmal, či činnosti pani Lindqvist vybočujú z pôsobnosti článku 3 ods. 2 smernice 95/46, a v nadväznosti na konštatovanie, že smernica sa na posudzovanú vec vzťahuje, pristúpil k výkladu tejto smernice.

125. Z rozsudku Lindqvist jasne vyplýva, že ak sa spracovanie osobných údajov uskutočňuje úplne alebo sčasti automatickými prostriedkami, patrí do pôsobnosti právnych predpisov týkajúcich sa ochrany osobných údajov, či už ide o smernicu 95/46 alebo nariadenie č. 45/2001. Žiadosť o poskytnutie dokumentov uskutočnenú na základe nariadenia č. 1049/2001 však podľa môjho názoru nemožno spracovať týmto spôsobom a musí sa posudzovať individuálne a manuálne⁵⁷.

126. Napokon vo veci Satakunnan Markkinapörssi a Satamedia Súdny dvor skúmal zverejnenie daňových osobných údajov týkajúcich sa približne 1 200 000 fyzických osôb, ktoré boli získané v súlade so zákonom od fínskych daňových úradov, zo strany spoločnosti Satakunnan Markkinapörssi Oy (ďalej len „Satakunnan“) a Satamedia Oy (ďalej len „Satamedia“). Tietosuojavaltuutettu (ombudsman pre ochranu osobných údajov) požiadal vnútroštátne fínske súdy, aby zakázali zber a zverejňovanie týchto údajov. Spoločnosti Satakunnan a Satamedia tvrdili, že tieto údaje sa spracovávajú na výlučne publicistické účely.

127. Súdny dvor najprv výslovne uviedol, že ide o osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a)

56 — Bod 26 rozsudku (zvýraznenie doplnila generálna advokátka).

57 — V bode 135 a nasl. sa zaoberám možným posúdením používania funkcie „search“ (vyhľadávanie) na počítači ako „spracovania uskutočňovaného sčasti automatickými prostriedkami“.

smernice 95/46 a že predmetná činnosť predstavuje „spracovanie osobných údajov“ podľa článku 2 písm. b) tejto smernice, a dospel k záveru, že na činnosti spoločnosti Satakunnan sa vzťahuje definícia pojmu „spracovanie osobných údajov“ uvedená v článku 3 ods. 1 tejto smernice⁵⁸. Súdny dvor sa ďalej zaoberal výnimkami uvedenými v článku 3 ods. 2 smernice, pričom vylúčil ich použitie v predmetnom prípade. Následne vyložil článok 9 smernice, pokiaľ ide o spracovanie osobných údajov na výlučne publicistické účely.

osobných údajov, ktoré buď tvoria časť súboru, alebo sú určené na to, aby tvorili časť súboru“⁶⁰. V súlade s touto argumentáciou dospela k záveru, že činnosti posudzované v predmetnej veci patria do pôsobnosti článku 3 ods. 1 smernice 95/46.

129. Tento rozbor je analogický k môjmu rozboru v prejednávacom prípade.

128. Generálna advokátka Juliane Kokott sa však zamerala na skúmanie toho, či sú sporné činnosti zahrnuté do znenia článku 3 ods. 1 smernice 95/46⁵⁹. Základ tejto otázky vyjadrila stručne, ale veľmi jasne, takto: „Je pravdepodobné, že postupy spracovania uvádzané vnútroštátnym súdom sa vykonávajú aspoň čiastočne automatickými prostriedkami, v každom prípade odhliadnuc od postúpenia nosičov CD-ROM. Postúpenie automatickými prostriedkami si však nevyžaduje ďalšie vysvetlenie, pretože zverejnenie daňových údajov na papieri je súborom a postúpenie údajov vo forme krátkych textových správ predpokladá nahliadnutie do súboru osobných údajov. Pri všetkých menovaných činnostiach – vrátane postúpenia údajov na nosičoch CD-ROM – ide teda o spracovanie

130. Tiež by som chcela v krátkosti poukázať na vec Nikolaou/Komisía⁶¹, ktorá podľa mojich poznatkov predstavuje jedinou vec týkajúcu sa článku 3 nariadenia č. 45/2001. Predmetom uvedenej veci bol únik informácií o prebiehajúcom vyšetrovaní týkajúcom sa bývalého člena Dvora audítorov do tlače. Súd prvého stupňa sa obmedzil na skúmanie znenia článku 3 ods. 1 nariadenia č. 45/2001, príslušných definícií pojmov „osobné údaje“ a „spracovávanie“ uvedených v článku 2 písm. a) a b) a na vymedzenie zákonného spracovávania podľa článku 5 tohto nariadenia. Vôbec však neskúmal článok 3 ods. 2.

58 — Body 35 až 37 rozsudku.

59 — Body 33 až 35 návrhov generálnej advokátky vo veci Satakunnan Markkinapörssi a Satamedia.

60 — Bod 34 návrhov generálnej advokátky.

61 — Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007 (T-259/03).

131. Uvedené veci podľa môjho názoru nepredstavujú neprekonateľnú prekážku mnou navrhovaného výkladu článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001.

tohto dokumentu, ktoré predpokladá spracovanie automatickými alebo poloautomatickými prostriedkami alebo vedie k uloženiu dokumentu (alebo ktorého cieľom je uloženie dokumentu) s inými dokumentmi v databáze, sa však vzťahuje článok 3 ods. 1 smernice 95/46. Preto sa dokument počnúc týmto okamihom nachádza vo vnútroštátnom režime ochrany osobných údajov, ktorým sa preberá uvedená smernica.

c) Ostatné námietky

132. Napriek tomu by som sa chcela ďalej zaoberať dvoma námietkami, ktoré by bolo prípadne možné vzniesť proti môjmu prístupu.

133. Po prvé, predstavme si situáciu, keď osoba požiada orgán Spoločenstva o predloženie dokumentu a tento dokument získa bez požiadavky preukázania jej záujmu podľa článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001. Predpokladajme, že táto osoba pomocou modernej techniky naskenuje tento dokument a jeho elektronickú verziu spracuje automatickými alebo poloautomatickými prostriedkami napríklad s cieľom nadviazať kontakt prostredníctvom e-mailu so všetkými osobami, ktorých mená sú uvedené v tomto dokumente. Nedošlo by takto k obídniu striktného režimu ochrany osobných údajov zakotveného v nariadení č. 45/2001?

135. Po druhé je všeobecne známe, že v mnohých počítačových programoch možno na vyhľadanie a získanie informácií podľa určitých kritérií využiť funkciu vyhľadávania („search“). Informácie sa navyše čoraz častejšie uchovávajú elektronicky. Táto funkcia sa teda bežne používa na vyhľadanie a získanie konkrétneho dokumentu, ktorý bol vyžiadaný v súlade s nariadením č. 1049/2001 a ktorý môže obsahovať aj osobné údaje, ako sú mená účastníkov stretnutia. Nepredstavuje takýto postup tiež „spracovávanie osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému, inými ako automatickými prostriedkami“ alebo „spracovanie osobných údajov... sčasti automatickými prostriedkami“?

134. Nie som toho názoru. Dokument bol totiž *získaný* v súlade s pravidlami prístupu k dokumentom. Na každé následné použitie

136. Vo svojej odpovedi na túto dvojité námietku budem vychádzať – a takéto východisko je podľa môjho názoru nevyhnutné – z akceptovania skutočnosti, že trendom je ukladanie alebo triedenie zápisníc z rôznych

stretnutí spoločne, že toto ukladanie sa môže uskutočňovať elektronicky a že je veľmi pravdepodobné, že osoba poverená vybavením žiadosti spracováanej v súlade s nariadením č. 1049/2001 využije na vyhľadanie požadovaného dokumentu v počítači funkciu vyhľadávania („search“).

137. Odpoveď na prvú časť námietky je v podstate taká, že predmetný „archivačný systém“ nepredstavuje „štruktúrovaný súbor osobných údajov, ktoré sú prístupné podľa konkrétnych kritérií,“ podľa definície uvedenej v článku 2 písm. c) nariadenia č. 45/2001. V skutočnosti sa ukladá zázpisnica z každého stretnutia a nie údaje týkajúce sa účastníkov stretnutia, ktoré sú v zázpisnici uvedené ako vedľajšie údaje.

138. Uvedený príklad je potrebné porovnať s príkladom archivačného systému, ktorý obsahuje žiadosti o vyplatenie dotácií v mliekarskom sektore spoločnej poľnohospodárskej politiky počas prebiehajúceho roka. V tomto druhom prípade, hoci sa ukladá „každá žiadosť“, meno žiadateľa nemožno považovať za „vedľajší údaj“. Je zrejmé, že počítačový program určený na spracovanie týchto žiadostí bude nakonfigurovaný tak, aby „vyhľadávanie podľa mena“ („search by name“) bolo jednoducho uskutočniteľnou (a často používanou) operáciou.

139. V prípade spracovania žiadosti o prístupenie dokumentov sa však vyhľadávanie bude vo všeobecnosti uskutočňovať pomocou iných vyhľadávacích kritérií, ako je „stretnutie z [dátum]“, „výbor [referenčné číslo]“ atď., ktoré vôbec nesúvisia s osobnými údajmi, ako sú mená účastníkov stretnutia. Osobný údaj ako taký nie je štandardným vyhľadávacím kritériom. V tomto prípade teda ide o spracovanie dokumentov a nie o spracovanie údajov.

140. Pripúšťam, že systematické využívanie funkcie vyhľadávania na získanie zázpisníc zo všetkých stretnutí, ktorých sa zúčastnil pán X, by viedlo k zložitým otázkam. Možno tvrdiť, že v tomto prípade ide skôr o spracovanie zázpisníc ako o spracovanie osobných údajov a že táto operácia sa netýka „štruktúrovaného súboru osobných údajov“ podľa článku 2 písm. c) nariadenia č. 45/2001. Zároveň je nesporné, že vyhľadávanie predstavuje výslovne „operáciu...“, [ktorá] sa s osobnými údajmi [vykonáva];“ a preto v súlade s definíciou uvedenou v článku 2 písm. b) nariadenia č. 45/2001 predstavuje spracovanie. Toto vyhľadávanie totiž slúži na identifikovanie a zistenie účasti pána X na stretnutiach.

141. Vzhľadom na ciele a účel nariadenia č. 45/2001 si myslím, že v tejto fáze sa pozornosť dostatočne presunula zo zázpisnice na spracované osobné údaje, aby sa mohlo použiť nariadenie č. 45/2001. Z bližšieho

skúmania vyplýva, že žiadosť, ktorá sa týka všetkých zápisníc zo stretnutí, ktorých sa zúčastnil pán X, hoci sa táto žiadosť odvoláva na nariadenie č. 1049/2001, predstavuje žiadosť o spracovanie informácií týkajúcu sa pána X. Na získanie všetkých informácií určitého druhu, ktoré sa osobitne týkajú tejto osoby, sa totiž používa funkcia vyhľadávania podľa mena. V skutočnosti je žiadosť tohto druhu skôr skrytou žiadosťou o informácie o pánovi X a o jeho činnosti ako žiadosťou o dokumenty, v ktorých je táto osoba náhodne spomenutá. Táto žiadosť by sa teda mala posudzovať podľa jej skutočnej povahy: ako žiadosť, ktorá zahŕňa spracovanie osobných údajov⁶².

142. Využitie funkcie vyhľadávania v počítači na lokalizáciu dokumentu vyžadovaného v súlade s nariadením o prístupe k dokumentom však spravidla nepredstavuje „spracovávanie osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému, inými ako automatickými prostriedkami“.

143. Predsa je však jedna okolnosť sporná, keďže Súdny dvor v rozsudku Lindqvist

uviedol, že počnúc okamihom spracovávania automatickými alebo poloautomatickými prostriedkami toto spracovávanie podlieha pravidlám týkajúcim sa ochrany osobných údajov, pričom spôsob ich uchovávania nie je rozhodujúci. Preto sa musím teraz zaoberať druhou časťou námietky: otázkou, či jednoduché použitie funkcie vyhľadávania predstavuje „spracovanie osobných údajov... sčasti automatickými prostriedkami“.

144. Podľa môjho názoru odpoveď spočíva v tom, že funkcia vyhľadávania iba reprodukuje úkon, ktorý by bolo možné uskutočniť manuálne, aj keď s väčšou námahou, rovnako ako elektrická vŕtačka vyvráta dieru rýchlejšie a lepšie ako ručný vrták a nebožiec⁶³. Najprv je potrebná ľudská činnosť spočívajúca v prečítaní a analýze žiadosti o sprístupnenie dokumentu a v posúdení, či sa žiadosť napríklad netýka citlivého dokumentu v zmysle článku 9 nariadenia č. 1049/2001. Prevádzkovateľ nevyhnutne využije svoj intelekt na určenie východiskových kritérií vyhľadávania a na ich prípadnú úpravu. Keď sa dokument nájde, prevádzkovateľ bude musieť opäť zastúpiť stroj s cieľom skontrolovať dokument a rozhodnúť, či je potrebné sprístupniť celý dokument, či sa na prípad vzťahuje jedna z výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, a prípadne určiť, akým spôsobom sa má povoliť sprístupnenie zostávajúcej časti dokumentu v súlade s článkom 4 ods. 6 tohto nariadenia.

62 — Pozri body 158 až 166 ďalej v týchto návrhoch. V predmetnej veci žiadosť našťastie nevyžaduje skúmanie natoľko zložitého prípadu, hoci sa zdá, že spoločnosť Bavarian Lager sa vlastne chcela presvedčiť, ktoré osoby sa zúčastnili stretnutia v októbri 1996.

63 — Starý otočný vŕtací nástroj.

145. Úradník, ktorý spracováva žiadosť o sprístupnenie dokumentov, musí teda pri jej skúmaní rozhodnúť, či a do akej miery má využiť funkciu vyhľadávania; musí tiež stanoviť jedno alebo viacero vyhľadávacích slov. Ľudský rozum vždy riadi techniku, rovnako ako robotník ďalej pracuje s elektrickou vrtáčkou, ktorá nahradila ručný vrták.

146. Podľa môjho názoru by sa opísaný sled operácií, v ktorom človek zohráva natoľko významnú úlohu a *ponecháva si kontrolu počas celého procesu*, nemal považovať za „spracovávanie osobných údajov vykonávané... čiastočne automatickými prostriedkami“ v zmysle článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001⁶⁴. Najmä je potrebné odlíšiť tento prípad od prípadu ukladania internetových stránok, ktorý bol posudzovaný vo veci Lindqvist a v ktorom je časť operácie vzhľadom na svoju podstatu automatizovaná.

147. Pripúšťam, že možno tvrdiť, že v nariadení č. 45/2001 sa zákonodarca Spoločenstva snažil čo najviac rozšíriť rozsah úpravy, o čom svedčia definície pojmov „osobné údaje“

a „spracovávanie“ uvedené v článku 2 písm. a) a b), a že na základe tejto zásady by sa mal pojem spracovávania vykonávaného úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami podľa článku 3 ods. 2 tiež vykladať čo najširšie.

148. Moja odpoveď na tento argument pozostáva z dvoch častí.

149. Po prvé vymedzenie pôsobnosti právnej normy Spoločenstva nie je totožné s vymedzením zmyslu pojmov vykladaných v rámci jej pôsobnosti. Po druhé takýto extenzívny výklad pôsobnosti nariadenia č. 45/2001 neprijateľným spôsobom obmedzuje účinnosť nariadenia č. 1049/2001. Veľký počet dokumentov obsahuje vo väčšej či menšej miere odkazy na mená alebo iné osobné údaje. Ak zákonodarca Spoločenstva v odôvodnení č. 15 nariadenia č. 45/2001 deklaruje, že „prístup k dokumentom vrátane podmienok prístupu k dokumentom obsahujúcim osobné údaje je upravený pravidlami prijatými na základe článku 255... ES, ktorých pôsobnosť zahŕňa hlavy v a VI Zmluvy [EÚ] [teda v súčasnosti nariadením č. 1049/2001]“ (zvýraznenie doplnila generálna advokátka), podľa môjho názoru je potrebné chápať ho doslovne.

64 — Zámerne nechávam bokom otázku, či by bolo možné pomocou umelej inteligencie nahradiť jednu z funkcií vykonávaných v súčasnosti manuálne, väčšinu z nich alebo dokonca všetky tieto funkcie. Z informácií predložených Súdnemu dvoru vyplýva, že skutkové okolnosti zodpovedajú mnou uvedenému opisu. Okrem toho je málo pravdepodobné, že zákonodarca Spoločenstva by mal pri vypracovávaní nariadenia č. 1049/2001 na myslí potenciálne umelú inteligenciu.

150. Preto naďalej zastávam názor, že Súdny dvor by mal vyložiť článok 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001 tak, že vymedzuje *okolnosti*, za ktorých sa nariadenie použije („spracovávanie osobných údajov vykonávané úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami a spracovávanie osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému, inými ako automatickými prostriedkami“). Na takéto spracovávanie osobných údajov zo strany inštitúcií Spoločenstva sa vzťahuje uvedené nariadenie na základe článku 3 ods. 1 tohto nariadenia, pokiaľ sa „realizuje pri výkone činností, z ktorých všetky alebo časť spadajú pod pôsobnosť práva Spoločenstva“. Toto nariadenie sa *nevzťahuje* na iné okolnosti, ktoré podliehajú iným príslušným právnym predpisom, najmä nariadeniu č. 1049/2001, ak ide o žiadosť o sprístupnenie dokumentov, ktoré majú inštitúcie Spoločenstva.

2. Dôsledky zosúladenia uvedených dvoch nariadení v tomto zmysle

151. V prvom rade by som chcela pripomenúť niektoré konkrétne skutkové okolnosti sporu, ktoré formujú mnou uvedenú argumentáciu. Predmetom sporu je teda žiadosť podaná s cieľom získať konkrétny dokument: úplné znenie zápisnice zo stretnutia. Bola navyše sformulovaná na základe nariadenia č. 1049/2001, v článku 6 ktorého je osobitne

uvedené, že žiadateľ nie je povinný svoju žiadosť odôvodniť.

152. Ak po prijatí žiadosti inštitúcia Spoločenstva zistí, že vyžiadaný dokument obsahuje osobné údaje, je v prvom rade povinná posúdiť, či oznámenie týchto údajov neporušuje súkromie alebo osobnosť jednotlivcov, ktorých sa tieto údaje týkajú, keďže článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 integruje ochranu práva na súkromie, ktoré je zakotvené v EDLP. Ak takéto zverejnenie predstavuje podľa terminológie EDLP zásah do tohto práva, je potrebné posúdiť, či je tento zásah do súkromia odôvodnený z hľadiska kritérií uvedených v článku 8 ods. 2 EDLP⁶⁵.

153. V tejto súvislosti uvádzam, že podľa môjho názoru Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že oznámenie mien účastníkov stretnutia v októbri 1996 tretím osobám nepredstavuje potenciálny zásah do súkromia. Výklad pojmu „zásah“ zo strany Európskeho

65 — Takto postupuje Európsky súd pre ľudské práva; pozri napríklad jeho rozsudky Amann proti Švajčiarsku zo 16. februára 2000 (sťažnosť č. 27798/95, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 2000-II, bod 65), a Rotaru proti Rumunsku zo 4. mája 2000 (sťažnosť č. 28341/95, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 2000-II, bod 65). Súdny dvor sa pri skúmaní prípadného porušenia ľudských práv pridrižiava tejto metódy; pozri rozsudok Österreichischer Rundfunk a i., už citovaný, body 73 až 90.

súdu pre ľudské práva je veľmi široký⁶⁶. Meno identifikuje osobu; jeho oznámenie, a to aj v kontexte profesijných vzťahov, preto predstavuje potenciálny zásah tohto druhu⁶⁷.

konkrétnom kontexte odôvodnený. Podľa môjho názoru stačilo na účely konštatovania odôvodnenosti tohto potenciálneho zásahu použiť obvyklý test odôvodnenia zásahov do súkromia v súlade s kritériami uvedenými v článku 8 ods. 2 EDLP – teda že opatrenie musí byť v súlade so zákonom, musí byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a musí byť primerané sledovaným cieľom. Táto metóda by navyše umožnila zosúladiť rozhodnutie súdov Spoločenstva v oblasti ľudských práv, ktoré sú predmetom prejednávanej sporu, s judikatúrou a metodikou Európskeho súdu pre ľudské práva, čo je z hľadiska jeho rozsudku *Bosphorus*⁶⁸ nielen žiaduce, ale aj nevyhnutné.

154. Z vyššie uvedeného vyplýva, že bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či mal byť tento potenciálny zásah v tejto forme a v tomto

66 — Pozri napríklad rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Huvig proti Francúzsku z 24. apríla 1990, séria a č. 176-B, body 8 a 25; Niemietz proti Nemecku zo 16. decembra 1992, séria A, č. 251-B, bod 29; a Peck proti Spojenému kráľovstvu z 28. apríla 2003 (sťažnosť č. 44647/98, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 2003-1), bod 57.

67 — V súvislosti s ochranou mena poskytovanou Európskym súdom pre ľudské práva pozri jeho rozsudky Burghartz proti Švajčiarsku z 22. februára 1994, séria A, č. 280-B, bod 24; Stjerna proti Fínsku z 25. novembra 1994, séria A, č. 299-A, bod 37; Bulgakov proti Ukrajine z 11. septembra 2007 (sťažnosť č. 59894/00, bod 43), a citovanú judikatúru. V práve Spoločenstva pozri k ochrane mena najmä bod 40 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci Konstantinidis (rozsudok z 30. marca 1973, C-168/91, Zb. s. I-1191), v ktorých uviedol: „Právo jednotlivca na meno je v každom smere základným právom. Napokon, čím sme bez mena? Práve naše meno odlišuje každého z nás od ostatných. Práve naše meno nám dáva pocit identity, dôstojnosti a sebaúcty. Pozbavenie jednotlivca jeho oprávneného mena predstavuje najväčšie poníženie, o čom svedčí obvyklá prax represívnych systémov trestania spočívajúca v nahradení mena vážna číslom. V prípade pána Konstantinidisa, ktorý bol donútený nosiť meno ‚Hrėstos‘ namiesto mena ‚Christos‘, je porušenie jeho morálnych práv mimoriadne závažné: nielenže sa stráca jeho etnický pôvod, keďže meno ‚Hrėstos‘ nevyzerá ani neznie ako grécke meno a pôsobí mierne slovansky, ale sa navyše poškodzuje jeho náboženské ctenie, keďže sa stráca kresťanský charakter jeho mena. Na pojednávaní pán Konstantinidis uviedol, že jeho meno je odvodené od jeho dátumu narodenia (25. december), keďže Christos je grécke meno zakladateľa kresťanského – a nie ‚hrėstanského‘ náboženstva“. Pozri aj rozsudky z 2. októbra 2003, Garcia Avello (C-148/02, Zb. s. I-11613, bod 25), a zo 14. októbra 2008, Grunkin a Paul (C-353/06, Zb. s. I-7639, bod 22 a nasl.), ako aj návrhy, ktoré som predniesla v tejto veci; pozri aj návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci Štandesamt Stadt Niebüll (rozsudok z 27. apríla 2006, C-96/04, Zb. s. I-3561).

155. Právne pochybenie Súdu prvého stupňa spočívajúce v konštatovaní, že nedošlo k potenciálnemu zásahu do práva na súkromie,⁶⁹ by odôvodňovalo zrušenie rozsudku, ktoré by však neumožnilo vyriešiť problém zosúladenia dvoch posudzovaných nariadení. Preto si dovoľím ponechať stranou skutkový rámec sporu a skúmať túto otázku vo všeobecnej rovine.

68 — Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva *Bosphorus Hava Yolari Turizm ve Ticaret Anonim Sirketi* proti Írsku z 30. júna 2005, (sťažnosť č. 45036/98, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 2005-VI), pozri najmä body 159 až 165.

69 — Túto otázku podrobne rozoberám v bodoch 206 až 210 týchto návrhov.

156. Vráťme sa späť na začiatok.

posúdenie a určenie, čo sa podľa žiadosti v skutočnosti žiada.

157. Ďalej sa budem v prvom rade snažiť vysvetliť základné kritériá, ktoré by sa mali aplikovať z intelektuálneho hľadiska na žiadosť o sprístupnenie dokumentu podanú inštitúcii Spoločenstva pred rozhodnutím o tom, či dožiadaná inštitúcia má zverejniť alebo oznámiť osobné údaje.

a) Posúdenie problému zo všeobecnejšej perspektívy

158. Keď je inštitúcii Spoločenstva doručená žiadosť o sprístupnenie dokumentov, v prvom rade táto inštitúcia určí, či sa žiadosť týka dokumentov, ktoré neobsahujú osobné údaje (prípád A), alebo dokumentov, v ktorých sú uvedené osobné údaje (prípád B)⁷⁰. Prípád A nespôsobuje žiadne problémy, keďže inštitúcia bude musieť sprístupniť dokument žiadateľovi priamo na základe nariadenia č. 1049/2001, pokiaľ sa nepoužije jedna z výnimiek upravených v tomto nariadení. V prípade B sa však vyžaduje podrobnejšie

159. V prípade B je totiž potrebné odlišiť dve podkategórie dokumentov: prvá podkategória, ktorú nazvem „B1“, sa týka bežných dokumentov, v ktorých sú *náhodne uvedené* osobné údaje a v prípade ktorých cieľ zosťavenia dokumentov takmer vôbec nesúvisí so samotnými osobnými údajmi obsiahnutými v týchto dokumentoch, ako sú napríklad zápisnice zo stretnutí. Dôvodom vytvorenia týchto dokumentov je zaznamenanie informácií, v rámci ktorých osobné údaje ako také nemajú veľký význam. V druhej podkategórii, ktorú nazvem „B2“ dokumenty obsahujú v podstate *veľké množstvo osobných údajov*, ako je napríklad zoznam osôb s ich charakteristikou. Konkrétnym dôvodom vytvorenia dokumentov typu B2 je zhromaždiť tieto osobné údaje.

160. Po zistení obsahu vyžiadaného dokumentu inštitúcia Spoločenstva musí posúdiť žiadosť. V prípade subkategórie B1 je potrebné posúdiť žiadosť ako jednoduchú žiadosť o sprístupnenie verejných dokumentov. V prípade subkategórie B2 sa však môže stať, že žiadosť, ktorá bola predložená ako žiadosť

70 — V rozsudku z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, Zb. s. I-4723, bod 33 a nasl.) Súdny dvor úvodom tiež nabáda Radu, aby sa presvedčila o skutočnej povahe dokumentu, o sprístupnenie ktorého sa žiada: v danom prípade išlo o dokument týkajúci sa právneho poradenstva (pozri najmä bod 38 tohto rozsudku).

o sprístupnenie verejných dokumentov podľa nariadenia č. 1049/2001, je v skutočnosti „skrytou“ žiadosťou o sprístupnenie osobných údajov. Vzhľadom na povahu obsahu vyžiadaných dokumentov totiž žiadateľ chce získať prístup k osobným údajom. Z dôvodu veľmi širokej definície pojmu „dokument“ uvedenej v článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 sa skrytá alebo nepriama žiadosť o sprístupnenie údajov v zmysle nariadenia č. 45/2001 môže veľmi podobáť žiadosti o sprístupnenie „dokumentov“ v zmysle nariadenia č. 1049/2001⁷¹⁷². Preto je reálne možné, že dôjde k takejto zámene.

keďže predstavuje všeobecný právny predpis upravujúci prístup k dokumentom. Žiadosť v tejto podkategórii navyše nepatrí do pôsobnosti článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001, keďže nejde o spracovanie údajov automatickými alebo poloautomatickými prostriedkami ani o spracovanie údajov určených pre archivačný systém⁷³. V prípade podkategórie B2 ide o úplne opačnú situáciu, keďže dokumenty tejto kategórie sú určené na zhromaždenie osobných údajov, a preto táto podkategória patrí do pôsobnosti nariadenia č. 45/2001, a to na základe článku 3 ods. 2 tohto nariadenia.

161. Tretia fáza postupu priamo vyplýva z tejto klasifikácie, keďže jej predmetom je určenie príslušnej právnej úpravy. V prípade B1 je potrebné použiť nariadenie č. 1049/2001,

162. Štvrtá fáza spočíva v určení, či z hľadiska tejto analýzy žiadosť musí byť odôvodnená alebo nie. Žiadosti o sprístupnenie dokumentov podkategórie B1 totiž podľa článku 6 ods. 1 poslednej vety nariadenia č. 1049/2001 nemusia byť nijako odôvodnené. V prípade žiadostí týkajúcich sa dokumentov podkategórie B2 je však potrebné preukázať nevyhnutnosť poskytnutia údajov na základe článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001.

71 — V bodoch 140 a 141 týchto návrhov som sa zaoberala výnimočnou situáciou, v ktorej sú v každom dokumente posudzovanom jednotlivito uvedené osobné údaje iba náhodne, ale v ktorom sa používa osobitne jeden osobný údaj ako kritérium vyhľadávania na lokalizáciu a zhromaždenie všetkých dokumentov, v ktorých je tento údaj uvedený. Žiadosť o sprístupnenie týkajúca sa viacerých dokumentov, v prípade ktorých je „kritérium vyhľadávania“ vo svojej podstate osobným údajom (napríklad meno), bude pravdepodobne skrytou žiadosťou o sprístupnenie osobných údajov. Preto je potrebné ju kvalifikovať ako žiadosť o sprístupnenie dokumentov podkategórie B2 a takto ju posudzovať.

72 — Pozri príklady uvedené v bode 176 týchto návrhov. Je vhodné pripomenúť, že EDÚOÚ zverejnil usmernenia, ktoré majú pomôcť inštitúciám Spoločenstva pri rozlíšení ochrany údajov a prístupu k dokumentom – pozri publikáciu *Public access to documents and data protection*, ktorú EDÚOÚ zverejnil na svojej internetovej stránke (<http://www.edps.europa.eu/EDPSWEB/edps/Home/edps/Publications/Papers>).

73 — K článku 3 smernice 95/46, ktorý zodpovedá článku 3 nariadenia č. 45/2001, pozri DAMMANN, U., SIMITIS, S.: *EG-Datenschutzrichtlinie – Kommentar*, Baden-Baden: Nomos, 1997, s. 121; pozri aj EHMAN, E., HELFRICH, M.: *EG-Datenschutzrichtlinie, Kurzkomentar*, Köln: Dr. Otto Schmidt, 1999, s. 92.

163. Piata fáza postupu sprístupnenia dokumentov je v prípade každej z analyzovaných podkategórií tiež odlišná.

piate, z článku 18 vyplýva inštitúcii Spoločenstva povinnosť informovať osobu, ktorej sa osobné údaje týkajú, aby mohla namietať proti ich spracovávaníu, s výnimkou prípadov uvedených v článku 5 písm. b), c) a d).

164. V prípade dokumentov typu B1 je potrebné dodržať postup stanovený nariadením č. 1049/2001. Vzhľadom na to, že tieto dokumenty obsahujú aj osobné údaje, z opatrnosti je potrebné tiež použiť test podľa článku 8 EDLP s cieľom posúdiť, či je potrebné odmietnuť úplné sprístupnenie dokumentu z dôvodu, že takéto neobmedzené sprístupnenie by mohlo porušiť súkromie osoby, ktorej sa predmetné údaje týkajú; nevyhnutnosť použitia tohto testu vyplýva z článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia o prístupe k dokumentom, ktorý ustanovuje povinnosť prihliadať na súkromie a osobnosť jednotlivca, ktorého sa osobné údaje týkajú.

166. Napokon je potrebné zaoberať sa otázkou dôsledkov súvisiacich so zverejnením. Dokumenty podkategórie B1 žiadateľovi spravidla musia byť poskytnuté a v prípade, ak sa na časť týchto dokumentov vzťahuje výnimka uvedená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, v súlade s odsekom 6 tohto článku je potrebné poskytnúť iba obmedzenú verziu príslušných dokumentov, pričom zverejnenie má charakter *erga omnes*. V prípade dokumentov podkategórie B2 však zverejnenie možno uskutočniť iba na základe okolností jednotlivého prípadu a nemožno ho uskutočniť *erga omnes*, keďže osobné údaje budú oznámené iba žiadateľovi, ktorý riadne odôvodní svoju žiadosť.

165. Žiadosti o sprístupnenie dokumentov podkategórie B2 však v celom rozsahu podliehajú postupu upravenému v nariadení č. 45/2001. Z tejto skutočnosti vyplývajú viaceré dôsledky: po prvé, spracovávanie musí byť „zákonné“ v zmysle článku 5; po druhé, žiadateľ musí odôvodniť svoj záujem v súlade s článkom 8; po tretie, podľa článku 9 sa prípadne použijú ustanovenia pre žiadosti pochádzajúce z tretích krajín alebo medzinárodných orgánov mimo Spoločenstva; po štvrté, ak sa žiadosť týka citlivých údajov, je potrebné prihliadať najmä na článok 10. Po

b) Dôsledky

167. Pokiaľ ide o bežné dokumenty, ktoré patria do podkategórie B1, inštitúcie sú povinné dodržiavať pravidlá ochrany súkromia a upozorniť na tieto pravidlá oprávnené

osoby. Obvyklým dôsledkom žiadosti o sprístupnenie dokumentu tohto druhu bude úplné zverejnenie dokumentu, čím sa napĺňa zásada transparentnosti.

168. Pokiaľ však ide o osobné údaje uvedené ako vedľajšie údaje v dokumentoch podkategórie B1, inštitúcie sú povinné naďalej uplatňovať článok 8 EDLP ako základný nástroj na určenie, či sa na základe posúdenia dotknutých záujmov použije výnimka ustanovená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia o prístupe k dokumentom, a teda podľa odseku 6 tohto článku možno povoliť sprístupnenie iba časti dokumentu. Zverejnenie dokumentu, bez ohľadu na to, či obsahuje tieto osobné údaje, má v tomto prípade charakter *erga omnes*, a preto táto inštitúcia nemôže odmietnuť sprístupniť tento dokument iným žiadateľom.

169. Veľmi odlišné dôsledky nastávajú v prípade dokumentov, v ktorých sú uvedené v podstate osobné údaje (dokumenty podkategórie B2). Žiadosti o sprístupnenie takýchto dokumentov musia byť dôkladne posúdené postupom uvedeným v nariadení č. 45/2001, pričom je potrebné presne dodržiavať pokyny v ňom obsiahnuté. Zverejnenie nebude mať v žiadnom prípade účinok *erga omnes*.

170. Riešenie problémov, ktoré sú predmetom napadnutého rozsudku, spočíva v systéme, ktorý by mali inštitúcie vytvoriť a ktorý by umožnil správne identifikovať tieto žiadosti, teda v systéme, ktorý umožní odlišiť žiadosti o sprístupnenie dokumentov podkategórie B1 od žiadostí, ktoré sa v skutočnosti týkajú dokumentov patriacich do podkategórie B2. Inštitúcie Spoločenstva budú okamžite vedieť, ako majú primerane reagovať v súlade s pravidlom, ktoré je potrebné použiť v každom z týchto dvoch prípadov, iba ak budú schopné určiť, do ktorej podkategórie patria dokumenty, ktorých sa žiadosť týka.

c) Správny výklad článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001

171. Ako Komisia uviedla vo svojom odvolaní, výnimka podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nezahŕňa jeden, ale dva prvky.

172. Prvá časť článku poskytuje všeobecnú ochranu súkromiu a osobnosti jednotlivca, a teda aj v prípade bežného dokumentu typu B1 je potrebné vždy overiť, či nemôže dôjsť k porušeniu súkromia takého významu, že je potrebné odmietnuť *úplné* zverejnenie

predmetného dokumentu. V tomto prípade bude zásada transparentnosti dodržaná, ak sa uskutoční čiastočné zverejnenie tohto dokumentu v súlade s článkom 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001. Vo väčšine prípadov však zverejnenie bude úplné.

konkrétne v súlade s nariadením č. 45/2001, a nie podľa režimu transparentnosti upraveného v nariadení č. 1049/2001.

173. Druhá časť výnimky prichádza do úvahy, iba ak inštitúcia Spoločenstva po posúdení žiadosti zistí, že v skutočnosti ide o žiadosť, ktorá patrí do pôsobnosti článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001, teda o žiadosť o sprístupnenie dokumentov podkategórie B2, ktoré vzhľadom na svoju povahu obsahujú osobné údaje, ktoré sú súčasťou archivačných systémov alebo sú určené na tvorbu časti archivačných systémov⁷⁴. V tomto prípade je inštitúcia Spoločenstva povinná spracovať žiadosť v súlade s právnou úpravou Spoločenstva týkajúcou sa ochrany osobných údajov,

174. Rovnako ako v odpovedi Isaaca Asimova na jeho vedecký paradox teda nedochádza k žiadnemu konfliktu, keďže žiadosť o spracovanie dokumentov týkajúca sa dokumentov, ktoré obsahujú osobné údaje, nikdy nebude predstavovať žiadosť o sprístupnenie dokumentov vzťahujúcich sa na „politiku, činnosť a rozhodnutia“, ktoré spadajú do oblasti pôsobnosti inštitúcií Spoločenstva podľa právnej úpravy týkajúcej sa prístupu k dokumentom.

d) *Modus operandi* tohto výkladu z hľadiska troch príkladov

74 — Žiadosť o sprístupnenie dokumentu je málokedy ľahko zameniteľná so „spracovaním osobných údajov vykonávaným úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami“ (dva prvé prvky pôsobnosti nariadenia č. 45/2001 podľa článku 3 ods. 2). V bodoch 140 a 141 som sa už zaoberala výnimkou z tohto všeobecného pravidla. Každá inštitúcia by si však mala vždy položiť základnú otázku, či sa žiadosť týka dokumentov, ktoré zahŕňajú „spracovanie osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému, inými ako automatickými prostriedkami“, a preto spadá do pôsobnosti článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001 a z tohto dôvodu sa musí spracovať podľa právnych predpisov týkajúcich sa ochrany osobných údajov a nie podľa právnej úpravy týkajúcej sa prístupu k dokumentom. V prípade zápornej odpovede sa použije iba nariadenie o prístupe k dokumentom.

175. Úvahy, ktoré som doteraz uviedla, vychádzajú z výkladu článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, ktorý sa podstatne odlišuje od výkladu uskutočneného Súdom prvého stupňa, proti ktorému namieta Komisia vo svojom odvolaní. Aby moja analýza nebola označená ako teoretická, chcela by som preukázať platnosť mojich tvrdení pomocou troch príkladov, o ktorých nemožno tvrdiť, že patria do akademickej sféry.

176. Vezmime si tri dokumenty, ktoré by mohla vypracovať ktorákoľvek inštitúcia Spoločenstva. Prvý z nich („dokument X“) je zápisnica z akéhokoľvek stretnutia v jednej z oblastí pôsobnosti Únie. Druhý z nich („dokument Y“) je spis vytvorený v rámci interného vyšetrovania týkajúceho sa obvinení zo sexuálneho obťažovania v administratívnom útvaru inštitúcií Spoločenstva, v ktorom sú výslovne spomenutí dvaja úradníci. Napokon tretí dokument („dokument Z“) obsahuje zoznam členov určitého útvaru jednej z inštitúcií a sú v ňom uvedené osobné informácie o každom zo spomenutých úradníkov.

177. Nepochybne ide o tri dokumenty v bežnom zmysle tohto slova. Dokument X jasne odkazuje na „politiku, činnosť alebo rozhodnutia“ inštitúcie Spoločenstva. To isté platí v prípade dokumentu Y v tom zmysle, že spôsob, akým európske inštitúcie pristupujú k otázkam sexuálneho obťažovania, predstavuje vec verejného významu. Preto je potrebné dokument X a dokument Y považovať za dokumenty na účely článku 3 písm. a) nariadenia č. 1049/2001. Aj keď je možné požiadať o sprístupnenie dokumentu Z podľa článku 6 ods. 1 tohto nariadenia, z podrobnejšej analýzy by vyplynulo, že v skutočnosti ide o žiadosť o spracovanie osobných údajov získaných z archivačného systému, ktorá patrí do pôsobnosti článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001.

178. Ako sa majú spracovať jednotlivé žiadosti o sprístupnenie dokumentov X, Y a Z?

179. Žiadosť o sprístupnenie dokumentu X sa musí spracovať v súlade s nariadením č. 1049/2001, pričom príslušná inštitúcia je povinná uskutočniť test upravený v článku 4 ods. 1 písm. b) v spojení s článkom 8 EDLP. Ak dospeje k záveru, že nedochádza k skutočnému porušeniu súkromia jednotlivcov⁷⁵, pristúpi k úplnému zverejneniu dokumentu s účinkami *erga omnes*.

180. Žiadosť týkajúca sa dokumentu Y sa v zásade musí spracovať tiež podľa nariadenia č. 1049/2001; avšak vzhľadom na to, že vzniká zjavný problém v súvislosti so súkromím jednotlivcov uvedených v spise týkajúcom sa sexuálneho obťažovania, je potrebné použiť výnimku ustanovenú v článku 4 ods. 1 písm. b), pričom inštitúcia zverejní, rovnako s účinkami *erga omnes*, iba upravenú verziu dokumentu Y v súlade s článkom 4 ods. 6, čím zabezpečí ochranu súkromia dvoch dotknutých úradníkov a dodrží tiež zásadu transparentnosti.

75 — Zjavne dochádza z pojmového hľadiska k zásahu v zmysle článku 8 ods. 1 EDLP, avšak jeho odôvodnenie z hľadiska odseku 2 tohto článku nevyvoláva podstatné ťažkosti: pozri body 152 až 154 uvedené vyššie a body 208 až 212 uvedené ďalej v týchto návrhoch.

181. Žiadosť o sprístupnenie dokumentu Z sa však musí spracovať v súlade s ustanoveniami nariadenia č. 45/2001, keďže tento dokument je zjavne súčasťou archivačného systému, v ktorom sú uvedené osobné údaje. Preto sa tento dokument zverejní iba na základe oprávnených dôvodov a jednotlivu, teda dokument sa poskytne iba jednému žiadateľovi a nie *erga omnes*.

182. Verím, že som jasne vysvetlila, ako sa má chápať pôsobenie dvoch nariadení, ktoré sú predmetom tohto sporu.

3. Výsledok

183. Vzhľadom na uvedené vysvetlenia mám za to, že som preukázala, že výklad článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 usku-točnený Súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku je nesprávny.

184. Zastávam názor, že Súd prvého stupňa právne pochybil, keďže dostatočne neprihliadol na tú časť článku 4 ods. 1 písm. b), ktorá odkazuje na právnu úpravu Spoločenstva týkajúcu sa ochrany osobných údajov. Ako uvádzajú Komisia a Rada, toto pochybenie

natoľko ovplyvnilo jeho argumentáciu, že Súd prvého stupňa napokon pred základným právom na ochranu osobných údajov úplne uprednostnil transparentnosť, hoci zo správneho výkladu týchto dvoch predmetných nariadení v skutočnosti takýto rozpor nevyplýva.

185. Súd prvého stupňa tiež pochybil, keďže uviedol, že zverejnenie mien piatich účastníkov stretnutia v októbri 1996, ktoré proti tomuto zverejneniu namietali alebo ktorých Komisia nemohla kontaktovať, nepredstavuje potenciálny zásah do ich práva na súkromie v zmysle článku 8 ods. 1 EDLP. Súd prvého stupňa teda neaplikoval kritérium odôvodnenia uvedené v článku 8 ods. 2 EDLP.

186. Hoci moja analýza vychádza z argumentov, ktoré sú úplne odlišné od argumentov predložených Komisiou a Radou, potvrdzuje ich konštatovanie, že došlo k nesprávnemu výkladu článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. Napriek tomu, že rovnako ako Komisia a Rada tiež kritizujem výklad článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 podaný Súdom prvého stupňa, moja kritika vychádza z iných dôvodov. Nestotožňujem sa teda s ich názorom, pokiaľ ide o závery, ku ktorým by mal Súdny dvor dospieť v rozhodnutí o prejednávacom odvolaní.

187. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak odôvodnenie rozsudku Súdu prvého stupňa vykazuje porušenie práva Spoločenstva, ale jeho výrok sa javí ako opodstatnený z iných právnych dôvodov, odvolanie sa musí zamietnuť⁷⁶.

188. V dokumente, o sprístupnenie ktorého požiadala spoločnosť Bavarian Lager vo svojej opakovanej žiadosti, teda v úplnom znení zápisnice zo stretnutia v októbri 1996, boli náhodne uvedené osobné údaje. Tento dokument konkrétne obsahoval mená účastníkov tohto stretnutia, ako je to v prípade tohto druhu dokumentu obvyklé. Okrem toho nie je sporné, že tento dokument odkazoval na „politiku, činnosť a rozhodnutia“ inštitúcie Spoločenstva.

189. Podľa môjho názoru z náležitého posúdenia žiadosti spoločnosti Bavarian Lager vyplýva, že nešlo o skrytú žiadosť o sprístupnenie osobných údajov. Táto žiadosť sa týkala bežného úradného dokumentu, ktorý patrí do podkategórie B1 a veľmi sa podobá dokumentu X uvedenému v mojom príklade.

190. Táto žiadosť tiež nevyžadovala „spracovanie osobných údajov vykonávané úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami“ ani „spracovanie osobných údajov, ktoré tvoria časť archivačného systému alebo sú určené na tvorbu časti archivačného systému, inými ako automatickými prostriedkami“. Preto nepatrila do pôsobnosti článku 3 ods. 2 nariadenia č. 45/2001 a nevyžadovala aplikáciu postupov a ustanovení tohto nariadenia. Žiadosť sa teda mala spracovať výlučne na základe nariadenia č. 1049/2001.

191. Komisia teda mala podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 skúmať, či zverejnenie tohto dokumentu nepredstavuje porušenie ochrany „... súkromia a osobnosti jednotlivca predovšetkým v súlade s právnymi predpismi Spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov“.

192. Hoci zverejnenie zápisnice zo stretnutia obsahujúcej mená účastníkov predstavovalo potenciálny zásah do ich práva na súkromie podľa článku 8 ods. 1 EDLP, tento zásah bol dostatočne odôvodnený podľa článku 8 ods. 2 EDLP jednak na základe kontextu, keďže išlo o zápisnicu z pracovného stretnutia zástupcov združenia podnikateľov konajúcich v mene svojich zamestnávateľov, teda konajúcich v rámci výkonu svojho povolania, a jednak na základe zásady transparentnosti.

76 — Rozsudky z 9. júna 1992, Lestelle/Komisia (C-30/91 P, Zb. s. I-3755, bod 28); z 13. júla 2000, Salzgitter/Komisia (C-210/98 P, Zb. s. I-5843, bod 58); z 10. decembra 2002, Komisia/Camar a Tico (C-312/00 P, Zb. s. I-11355, bod 57); z 28. októbra 2004, Van den Berg/Rada a Komisia (C-164/01 P, Zb. s. I-10225, bod 95); z 2. decembra 2004, José Martí Peix/Komisia (C-226/03 P, Zb. s. I-11421, bod 29), a z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisia (C-167/04 P, Zb. s. I-8935, bod 186).

193. Keďže sa na daný prípad nevzťahovala výnimka zo zverejnenia upravená v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, Komisia nebola oprávnená sprístupniť iba upravenú verziu zápisnice zo stretnutia na základe článku 4 ods. 6 uvedeného nariadenia. Bola povinná sprístupniť jej úplné znenie. Preto bolo napadnuté rozhodnutie, ktorým bolo zamietnuté sprístupnenie úplného znenia, nezákonné.

194. V dôsledku toho v tejto veci stačí upriamiť pozornosť na právne pochybenia v argumentácii Súdu prvého stupňa. Nie je potrebné vyhovieť odvolaniu ani zrušiť rozsudok, keďže rozhodnutie Komisie o odmietnutí zverejnenia malo byť v každom prípade zrušené.

B — O treťom odvolacom dôvode

195. Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia v súvislosti s výkladom výnimky týkajúcej sa ochrany účelu vyšetrovania upravenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.

196. Komisia v podstate zastáva názor, že výklad uvedený v napadnutom rozsudku neprihliada na skutočnosť, že inštitúcia musí za daných okolností zabezpečiť anonymitu osobám, ktoré jej poskytujú informácie v rámci výkonu jej vyšetrovacích právomocí. Ak by jej bola odňatá táto možnosť „utajiť“ jej informačné zdroje, mohlo by to znamenať, že by stratila dôležitý nástroj na uskutočňovanie vyšetrovania.

197. S týmto názorom Komisie sa nestotožňujem.

198. Po prvé odvolateľka nikdy nepoukázala na časový aspekt, hoci tento aspekt predstavuje jeden zo základných argumentov, pre ktoré Súd prvého stupňa v prejednávacom prípade vylúčil použitie výnimky uvedenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001⁷⁷.

199. Komisia teda nespochybňuje skutočnosť, že v prejednávacom spore boli žiadosti o sprístupnenie dokumentov podané až po zastavení vyšetrovania v rámci konania o porušení povinnosti proti Spojenému kráľovstvu. Žiadne vyšetrovanie neprebiehalo ani

⁷⁷ — Pozri bod 149 napadnutého rozsudku.

nebolo nedávno ukončené⁷⁸. Za týchto okolností si neviem predstaviť, ako by zverejnenie mien zo zoznamu účastníkov stretnutia v októbri 1996 mohlo ohroziť vyšetrovanie, ktoré už bolo ukončené. Komisia neuviedla nijaký presvedčivý argument, ktorým by spochybnila odôvodnenie napadnutého rozsudku.

externých spolupracovníkov o zverejnení ich účasti na konkrétnom stretnutí, pokiaľ budú dokumenty zverejnené v súlade s nariadením č. 1049/2001. Nemôže sa dovolávať takzvanej „domnienky dôvernosti“ (na ktorú Komisia bez konkretizácie odkazuje vo svojom odvolaní) s cieľom nikdy nezverejniť mená týchto osôb.

200. Po druhé, hoci chápem, prečo Komisia využíva rady a informácie poskytnuté tretími osobami, podľa môjho názoru je potrebné rozlíšiť prinajmenšom dve kategórie tretích osôb. Na jednej strane sú to takzvaní „externí spolupracovníci“, na ktorých sa Komisia často obracia so žiadosťou o všeobecnú účasť na pracovných stretnutiach. Predstavujú najvýznamnejší zdroj informácií, keďže Komisia pravidelne organizuje množstvo stretnutí tohto druhu vo všetkých oblastiach svojej pôsobnosti. Na základe zásady transparentnosti musí Komisia správne informovať týchto

201. Na druhej strane si uvedomujem, že Komisia ako orgán poverený vedením citlivého vyšetrovania potrebuje mať prístup k iným druhom informácií, ktoré vo všeobecnosti možno získať iba od „informátorov“, ktorých ochota spolupracovať s touto inštitúciou Spoločenstva je podmienená ich anonymitou. Preto treba pripustiť, že za mimoriadnych okolností je potrebné priznať Komisii právo poskytovať túto ochranu. Najlepším príkladom výnimočných okolností tohto druhu je nešťastná vec Adams/Komisia⁷⁹. Túto možnosť však možno využiť iba za mimoriadnych okolností, pričom Komisia musí preukázať

78 — Hoci sa spoločnosť Bavarian Lager snažila získať odôvodnené stanovisko Komisie už v marci 1997, teda ešte pred zastavením konania o porušení povinnosti v lete 1997, táto spoločnosť požiadala o sprístupnenie iných dokumentov týkajúcich sa tohto vyšetrovania až v máji 1998. Žiadosti skoncipované na základe nariadenia č. 1049/2001, ktoré Komisia zamietla v rozhodnutí, ktoré je dôvodom tohto sporu, boli predložené 5. decembra 2003 (prvá žiadosť) a 9. februára 2004 (opakovaná žiadosť). V tom čase bolo konanie začaté podľa článku 226 ES už viac ako šesť rokov zastavené (pozri úplný opis skutkového stavu v bodoch 41 až 51 týchto návrhov). Dokumenty týkajúce sa prebiehajúceho vyšetrovania, v ktorom ešte nebolo vydané žiadne rozhodnutie, požívajú osobitnú ochranu podľa článku 4 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001.

79 — Rozsudok zo 7. novembra 1985 (145/83, Zb. s. 3539).

ich výnimočný charakter, kedykoľvek sa tejto možnosti dovoľáva⁸⁰.

202. V spore medzi Komisiou a spoločnosťou Bavarian Lager však postavenie osôb, ktoré boli požiadané o poskytnutie informácií Komisii, vôbec nespadá do definície takýchto výnimočných okolností. Išlo o jedno zo stretnutí, ktoré táto inštitúcia obvykle organizuje v rámci výkonu svojej právomoci, konkrétne v rámci konania o porušení povinnosti vedeného proti členskému štátu. Sťažovateľka (spoločnosť Bavarian Lager) sa navyše nezúčastnila na stretnutí, na ktorom boli prítomní zástupcovia Komisie a okrem iných aj zástupcovia lobistickej skupiny (KPST). Spoločnosť Bavarian Lager dokonca požiadala o pozvanie na toto stretnutie, ale jej žiadosť bola zamietnutá, čo do veľkej miery vysvetľuje jej záujem o informáciu týkajúcu sa mien účastníkov.

203. Podľa môjho názoru teda argumentácia Súdu prvého stupňa neobsahuje právne pochybenie. Preto navrhujem zamietnuť tretí odvolací dôvod.

80 — Dánska vláda tiež podporuje obrátenie dôkazného bremena na základe článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 tak, aby Komisia bola povinná preukázať nevyhnutnosť zabránenia zverejneniu dokumentu alebo mena. S týmto návrhom sa stotožňujem.

C — *Alternatívne riešenie k prvému a druhému odvolaciemu dôvodu*

204. Už som sa vyjadrila v prospech výkladu nariadení č. 1049/2001 a č. 45/2001, ktorý je harmonickejší ako výklad podaný Súdom prvého stupňa. Pre prípad, ak sa Súdny dvor rozhodne pre posúdenie odvolania týkajúceho sa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 v rámci parametrov stanovenných rozsudkom Súdu prvého stupňa a odvolaním, by som však chcela ďalej alternatívne uviesť súhrn niekoľkých úvah týkajúcich sa spôsobu vyriešenia tohto sporu.

205. Musím však zdôrazniť, že alternatívne riešenie, ktoré tu naznačím, nie je riešením, ktoré uprednostňujem.

206. Po prvé vychádzam z toho, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že nedošlo k potenciálnemu zásahu do súkromia účastníkov stretnutia v októbri 1996, ktorí namietali proti zverejneniu svojich mien, v zmysle článku 8 ods. 1 EDLP. Samotné poskytnutie ich mien tretej osobe totiž mohlo mať dôsledky pre súkromie týchto osôb, keďže išlo o poskytnutie údajov s účinkami *erga omnes*. Rozsudok Súdu prvého stupňa teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súdny dvor by však mal vo veci rozhodnúť, pretože má na to dostatočné podklady.

207. Po druhé v prípade rozboru odvolania z hľadiska argumentácie Komisie je potrebné v prvom rade poukázať na článok 6 nariadenia č. 1049/2001, podľa ktorého žiadateľ o sprístupnenie verejných dokumentov od inštitúcií Spoločenstva nie je povinný odôvodniť svoju žiadosť.

208. Po tretie Komisia je podľa článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 povinná v každom konkrétnom prípade posúdiť, či žiadosť, ktorá jej bola predložená, predstavuje skutočné a konkrétne ohrozenie súkromia, pričom v takom prípade sa použije mechanizmus ochrany základného práva na ochranu súkromia zakotveného v článku 8 ods. 1 EDLP.

209. Podľa môjho názoru zverejnenie mien účastníkov stretnutia v októbri 1996 predstavuje potenciálny zásah v zmysle tohto ustanovenia⁸¹.

210. Ak pripustíme, že ide o potenciálny zásah, je potrebné uskutočniť test odôvodnenosti podľa článku 8 ods. 2 EDLP, ktorý som uviedla vyššie⁸². Podľa môjho názoru je takmer nepochybné, že v tomto prípade sú splnené všetky tri podmienky.

211. Samotná existencia nariadenia č. 1049/2001 znamená, že ak by Komisia za daných okolností súhlasila so zverejnením mien, konala by v *súlade so zákonom*. Oprávnenosť konkrétneho cieľa, ktorý sledovala spoločnosť Bavarian Lager pri formulovaní svojej žiadosti, nespochybňuje platnosť tejto žiadosti z hľadiska článku 8 ods. 2 EDLP. Táto spoločnosť totiž svojou sťažnosťou dala podnet na začatie konania pred podaním žaloby pre porušenie povinnosti proti Spojenému kráľovstvu a bola jej odpretá účasť na stretnutí. Hoci nemožno s určitosťou povedať, či jej ciele boli oprávnené, nemožno predpokladať, že neboli oprávnené.

212. Splnenie druhej podmienky testu podľa článku 8 ods. 2 EDLP umožňujú rovnaké zásady, ako sú zásady tvoriace základ právnej úpravy prístupu k dokumentom. Zrejme iba málo vecí je v *demokratickej spoločnosti potrebnjších* ako transparentnosť a priblíženie občana k rozhodovaciemu procesu.

213. Napokon zverejnenie mien osôb, ktoré sa zúčastnili pracovného stretnutia ako zástupcovia, predstavuje skôr okrajový zásah do ich súkromia. Podľa môjho názoru ide o celkom *primeraný* prostriedok na dosiahnutie sledovaného cieľa, čo zodpovedá tretiemu kritériu testu podľa článku 8 ods. 2 EDLP.

81 — Pozri bod 153 týchto návrhov.

82 — Pozri bod 154 týchto návrhov.

214. Logickým dôsledkom tohto testu by teda bolo konštatovanie, že potenciálny zásah bol – v zmysle znenia článku 8 ods. 2 EDLP – odôvodnený a primeraný. Komisia by teda musela zverejniť aj mená účastníkov stretnutia, ktorí namietali proti sprístupneniu sporného zoznamu. Keďže tak neurobila, bolo potrebné zrušiť rozhodnutie Komisie, ktorým odmietla úplné sprístupnenie zápisnice zo stretnutia.

215. Po štvrté na základe takejto analýzy žiadosti o sprístupnenie dokumentov by bolo spracovanie údajov „zákonné“ v zmysle článku 5 písm. b) nariadenia č. 45/2001, takže súhlas osoby, ktorej sa osobné údaje týkajú, podľa článku 18 písm. a) tohto nariadenia by nebol potrebný. Proces spočívajúci v posúdení, či je na základe článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 inštitúcia Spoločenstva povinná odmietnuť zverejnenie úplného znenia dokumentu a sprístupniť iba jeho upravenu verziu v súlade s článkom 4 ods. 6, teda pretína uzavretú argumentáciu Súdu prvého stupňa v tejto otázke, ktorú oprávnené kritizovala vláda Spojeného kráľovstva.

216. V každom prípade, aj keby sa na vec nevzťahoval článok 5 nariadenia č. 45/2001, takže by dotknuté osoby podľa článku 18 tohto

nariadenia mali právo namietat, Komisia nepredložila Súdu prvého stupňa žiadny dôkaz o tom, že osoby, ktorých sa osobné údaje týkajú, uviedli „presvedčivé dôvody týkajúce sa [ich] situácie“, ako to vyžaduje už citovaný článok 18 písm. a). Z odpovede na otázku, ktorú som na pojednávaní adresovala zástupcom Komisie, usudzujem, že táto inštitúcia sa skutočne nesnažila získať od osôb, ktorých sa osobné údaje týkali, presné odôvodnenie ich námietky proti zverejneniu.

217. Právo namietat, ktoré je upravené v článku 18 nariadenia č. 45/2001 na zabezpečenie ochrany osobných údajov, nie je absolútnym právom. Na výkon tohto práva je totiž potrebné odôvodnenie odmietnutia spracovania príslušných údajov. V tomto zmysle samotná námietka neznamena, že inštitúcia Spoločenstva musí bez ďalšieho akceptovať odmietnutie zo strany osoby, ktorej sa osobné údaje týkajú. Naopak je povinná v závislosti od kontextu zvážiť dôvody námietky, ktoré dotknutá osoba uviedla, a záujem na zverejnení⁸³. V prípade absencie akéhokoľvek odôvodnenia Komisia nemala podľa článku 18 čo zvážiť vo vzťahu k verejnému záujmu na transparentnosti a čo najširšiemu prístupu k dokumentom. Preto mala rozhodnúť o zverejnení.

83 — V súvislosti so smernicou 95/46 pozri EHMANN, E., HELFRICH, M.: c. d., s. 211 a 212. Toto konštatovanie možno podľa môjho názoru použiť aj v prípade nariadenia č. 45/2001. Pozri aj judikatúru citovanú v poznámke 37 týchto návrhov.

218. Preto som toho názoru, že v posudzovanom prípade Komisia nemala inú možnosť ako sprístupniť úplné znenie dokumentu. Súd prvého stupňa teda musel vyhlásiť rozhodnutie o odmietnutí zverejnenia mien účastníkov stretnutia v októbri 1996, vrátane tých, ktorí proti tomuto zverejneniu namietali, za neplatné.

219. Napokon rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 187 týchto návrhov je však potrebné odvolanie zamietnuť.

VIII — O trovách

220. Komisia v odvolaní napáda výrok rozhodnutia Súdu prvého stupňa, ktorým jej bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania, pretože je toho názoru, že vo veci T-194/04 si Súd prvého stupňa osvojil iba jeden zo žalobných dôvodov uvedených spoločnosťou Bavarian Lager, zatiaľ čo ostatné tri žalobné dôvody vyhlásil za neprípustné. Okrem toho uvádza, že jej právne stanovisko v tejto veci vychádzalo z primeraného výkladu platnej právnej úpravy.

221. Komisia tvrdí, že aj v prípade, ak by jej odvolaniu nevyhovelo, Súdny dvor by jej mal uložiť povinnosť nahradiť iba polovicu trov,

ktoré vznikli spoločnosti Bavarian Lager v prvostupňovom konaní.

222. Nestotožňujem sa s týmto názorom.

223. Pokiaľ ide o trovy konania, Komisia v prvostupňovom konaní nemala vo veci úspech. Preto je potrebné postupovať podľa všeobecného pravidla zakotveného v článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, podľa ktorého účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to navrhol druhý účastník konania. Podľa môjho názoru dôvody uvedené Komisiou neumožňujú odchýliť sa od tohto kritéria.

224. Na druhej strane vzhľadom na to, že Komisia v rámci výkonu napadnutého rozsudku zverejnila doteraz utajované mená, odvolanie podané Komisiou sleduje verejný záujem spočívajúci v objasnení zásad výkladu nariadení č. 45/2001 a č. 1049/2001. Nedomáha sa zmeny rozhodnutia vo veci samej, ktoré je v každom prípade nezvratné. Odvolanie teda predstavuje v podstate takmer novú otázku, na ktorej má záujem iba Komisia a ktorá má význam iba pre Komisiu, pretože problémy, ktoré viedli spoločnosť Bavarian Lager k podaniu žaloby, už boli vyriešené.

225. Preto navrhujem, aby Súdny dvor vo veci T-194/04 potvrdil rozhodnutie o uložení

povinnosti nahradiť trovy konania a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania. Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku totiž uloženie povinnosti nahradiť trovy konania musí zodpovedať výsledku konania na Súdnom dvore a podľa

môjho názoru je potrebné odvolanie zamietnuť. Na základe dôvodov, ktoré som uviedla vyššie, však zastávam názor, že Súdny dvor by mal vyhovieť môjmu návrhu týkajúcemu sa trov konania, aj keby rozhodol v prospech Komisie.

IX — Návrh

226. Vzhľadom na uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

- „1. Odvolanie podané Komisiou Európskych spoločenstiev proti rozsudku Súdu prvého stupňa z 8. novembra 2007 vo veci Bavarian Lager/Komisía (T-194/04) sa zamieta.
2. Komisia je povinná nahradiť trovy vzniknuté spoločnosti Bavarian Lager Co. Ltd v odvolacom konaní a v konaní na Súde prvého stupňa.
3. Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov znáša vlastné trovy konania.
4. Dánske kráľovstvo, Fínska republika, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, Švédске kráľovstvo a Rada Európskej únie znášajú vlastné trovy konania.“